

ਕਿੱਸਾ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ

Kissa Dil Khurshaid · A Rare Punjabi Gurmukhi Qissa

ਲੇਖਕ / Author: ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼ (Raheem Bakhsh)
ਪਿੰਡ ਦਾਓਦ, ਤਹਿਸੀਲ ਰਈਏ, ਜ਼ਿਲਾ ਸਿਆਲਕੋਟ

ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਕ / Publisher: ਭਾਈ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ
ਬਾਜ਼ਾਰ ਮਾਈ ਸੇਵਾਂ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ · ਛਪਾਈ: ਨਵਜੋਤ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈੱਸ
ਮੁੱਲ: ੧-੫੦ ਪੈਸੇ · ਲਿਪੀ: ਗੁਰਮੁਖੀ

ਡਿਜੀਟਲ ਐਡੀਸ਼ਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ: **Tejinder**

Digital edition typeset & preserved by Tejinder · Public Domain

📚 ਹਵਾਲਾ / Academic Citation

ਪੰਜਾਬੀ: ਬਖ਼ਸ਼, ਰਹੀਮ. ਕਿੱਸਾ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ. ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ: ਭਾਈ ਮੇਹਰ ਸਿੰਘ ਸੁਰਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਪੁਸਤਕਾਂ ਵਾਲੇ [ਅਰੰਭਕ ੨੦ਵੀਂ ਸਦੀ]. ਛਪਾਈ: ਨਵਜੋਤ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪ੍ਰੈੱਸ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ.

English: Bakhsh, Raheem. Kissa Dil Khurshaid. Amritsar: Bhai Mehar Singh Surinder Singh Pustak Wale [early 20th c.]. Gurmukhi script. Print: Navjot Printing Press, Amritsar. Digital edition by Tejinder.

Note: The author acknowledges an earlier Urdu version by Roshan Deen (available on Rekhta.org) as his inspiration. This Gurmukhi Punjabi retelling is a distinct composition and appears to be previously undigitised. Placed in the public domain.

ਵਿਸ਼ਾ-ਸੂਚੀ / Table of Contents

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰਪ੍ਰਸਾਦਿ ।।

੧ੴ ਸਤਿਗੁਰ ਪ੍ਰਸਾਦਿ ।

ਅਥ ਕਿੱਸਾ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਲਿਖਯਤੇ

ਦੋਹਰਾ -

ਕਲਗੀਧਰ ਦਸਮੇਂ ਗੁਰੂ ਤੇਰੀ ਹਮ ਕੋ ਓਟ।।

ਨਿਜ ਕਰ ਦੇ ਕਰ ਰਾਂਖੀਏ, ਕਰੇ ਨ ਸ਼ਤਰੂ ਚੋਟ।।

ਸਰਬ ਤਮਸੀਫ ਕਿਤਾਬ

ਕਿੱਸਾ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਦਾ ਅਗੇ ਇਕ ਰੋਸ਼ਨ ਦੀਨ ਬਨਾਯਾ ।

ਸਾਨੂੰ ਨੀ, ਉਹ ਕਿੱਸਾ ਪੜ ਕੇ ਸ਼ੋਕ ਵਿਚ ਆਯਾ ।

ਏਹ ਦਲੀਲ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਆਈ, ਸੋਹਣੇ ਸ਼ਿਅਰ ਬਣਾਵਾਂ ।

ਜੋ ਕੁਛ ਜ਼ੋਰ ਤਬੀਅਤ ਅੰਦਰ, ਜ਼ਾਹਰ ਕਰ ਦਿਖਲਾਵਾਂ ।

ਕਢ ਬੁਖਾਰ ਦਿਲੇ ਦਾ ਸਾਰਾ, ਜੇਹੜੀ ਅੰਗ ਪੁਰਾਣੀ ।

ਕਰ ਮੈਨੂੰ ਹਥ ਆਯੋ ਹੈ ਅੱਜ, ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੀਦ ਕਹਾਣੀ ।

ਸ਼ਾਇਰ ਸ਼ੇਅਰ ਬਣਾਵਣ ਵਾਲੇ, ਜੋ ਏਹ ਸ਼ੇਅਰ ਬਣਾਵਣ ।

ਪਾਸ ਕਿਸੇ ਦੇ ਬੈਂਹਦੇ ਨਾਹੀਂ, ਕਲੇ ਥਾਂ ਸੁਹਾਵਣ ।

ਐਸੀ ਜਗਾ ਢੂੰਡਣ ਜਿਥੋਂ, ਕੋਈ ਨਾ ਆਣ ਬੁਲਾਵੇ ।

ਚਿੜੀ ਜਾਨਵਰ ਦਾ ਭੀ ਨਾਹੀਂ, ਕੰਨ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਆਵੇ ।

ਜਾਂ ਏਹ ਹੱਥ ਕਲਮ ਫੜ ਬੈਂਹਦੇ, ਪੀਂਦੇ ਖੂਨ ਜਿਗਰ ਦਾ ।

ਦਿਲ ਦੀਆਂ ਆਹੀਂ ਕਢਣ ਬਾਹਰ, ਤੋੜ ਜ਼ੰਜੀਰ ਸਬਰ ਦਾ ।

ਅਗਲੀ ਦੱਸ ਹਕੀਕਤ ਸਾਰੀ, ਨਾ ਕਰ ਲੰਮੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ।

ਦਰਦਾਂ ਵਾਲੜਿਆਂ ਨੂੰ ਫੜ ਫੜ, ਮਾਰ ਜਿਗਰ ਵਿਚ ਸੱਲਾਂ ।

ਕਿਸਾ ਸ਼ੁਰੂ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ

ਰੂਮ ਵਲਾਇਤ ਅੰਦਰ ਸੀ ਇਕ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਬਡੇਰਾ ।

ਦੌਲਤ, ਮੁਲਕ, ਹਿਕਮਤ ਸਾਰੀ, ਲਸ਼ਕਰ ਫੌਜ ਬਤੇਰਾ ।

ਖੌਂਫ ਇਨਸਾਫ ਅਦਲੋਂ ਖਲਕਤ, ਅਮਨ ਅਮਾਨ ਵਸਾਈ ।
ਚੋਰੀ ਝੂਠ ਅਤੇ ਠਗ ਬਾਜੀ, ਕੋਈ ਨਾ ਕਰਦਾ ਸਾਈ ।
ਉਸਦਾ ਸੀ ਇਕ ਬੇਟਾ ਸੁਹਣਾ, ਸੂਰਤਵੰਤ ਪਿਆਰਾ ।
ਰੋਸ਼ਨ ਮੁਖ ਮਨੋਹਰ ਚਮਕੇ, ਜਿਉਂਕਰ ਫਜਰੇ ਤਾਰਾ ।
ਆਖਣ ਲੋਕੀਂ ਐਸਾ ਸੁਹਣਾ, ਨਹੀਂ ਡਿਠਾ ਅਗੇ ।
ਹਰ ਇਕ ਨਿਕੇ ਵਡੇ ਨੂੰ ਓਹ, ਬਹੁਤ ਪਿਆਰਾ ਲਗੇ ।
ਰਾਤ ਦਿਨੇ ਉਹ ਨਾਲ ਹਿਫਾਜਤ, ਮੈਹਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰੈਂਹਦਾ ।
ਬਾਪ ਪਿਆਰਾ ਉਸਨੂੰ ਹਰਗਿਜ਼, ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾ ਦਿੰਦਾ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਉਸ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ, ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਰਖਾਯਾ ।
ਜੋ ਦੇਖੇ ਸੋ ਆਸ਼ਕ ਹੋਵੇ, ਐਸਾ ਉਸਦਾ ਸਾਇਆ ।

ਇਕ ਦਿਨ ਸਦ ਵਜ਼ੀਰ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ, ਆਪਣੇ ਪਾਸ ਬਹਾਯਾ ।
ਆਖੇ, ਅਜ ਸ਼ਿਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ, ਸ਼ੌਂਕ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਆਯਾ ।
ਰਲ ਵਜ਼ੀਰ ਨਾਲ ਮੇਰੇ, ਜੰਗਲ ਵਲ ਜਾਈਏ ।
ਘਰ ਵਿਚ ਜੀ ਨਾ ਲਗੇ ਮੇਰਾ, ਬਾਹਰ ਦਿਲ ਚਾਈਏ ।
ਗਿਆ ਵਜ਼ੀਰ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਅਗੇ, ਬੰਨ ਅਰਜ਼ ਗੁਜਾਰ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਹੈ, ਅਜ ਚਲਿਆ ਸੈਰ ਸ਼ਿਕਾਰ ।
ਸ਼ਾਹ ਕਹੇ, ਦੱਸੋ ਮੈਨੂੰ, ਨੇਕ ਮਹੂਰਤ ਚੰਗਾ ।
ਜਾਵੇ ਅਜ ਸ਼ਿਕਾਰ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਲਾਹ ਕੇ ਦਿਲ ਸੰਗਾ ।
ਕੁਲ ਨਜੂਮੀ ਖੋਲ੍ਹ ਕਿਤਾਬਾਂ, ਬੈਠੇ ਅਗੇ ਧਰ ਕੇ ।
ਸੈਰ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਕਿਧਰ ਜਾਵੇ, ਕਹਿਣ ਦਲੀਲਾਂ ਧਰ ਕੇ ।
ਉਹ ਦੱਖਣ ਪੱਛਮ ਦੇ ਵਲ, ਸੈਰ ਕਰੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ।
ਚੌਥੀ ਕੂੰਟ ਪੂਰਬ ਦੇ ਵਲ, ਕਰੇ ਨਾ ਮੂਲ ਇਰਾਦਾ ।
ਸੁਣ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਓਵੇਂ ਕਰਦਾ, ਘੋੜੇ ਤੇ ਅਸਵਾਰੀ ।
ਨਾਲ ਵਜ਼ੀਰ ਲਿਆ ਇਕ ਉਹ, ਬਾਕੀ ਮੀਰ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ।
ਰਾਹ ਵਿਚ ਪੁੱਛੇ, ਦੱਸ ਵਜ਼ੀਰਾ, ਤੂੰਹੇਂ ਬੜਾ ਸਿਆਣਾ ।
ਪਹਿਲੇ ਪਹਿਲ ਮੁਨਾਂ ਸਭ ਸਾਨੂੰ, ਕੇਹੜੀ ਤਰਫੇ ਜਾਣਾ ।
ਕਹਿ ਵਜ਼ੀਰ, ਖੁਸ਼ੀ ਹੈ ਸ਼ਾਹ, ਜਿਧਰ ਚਾ ਜਾਓ ।
ਪਰ ਇਕ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਹਰਗਿਜ਼, ਵਾਂਗ ਨਾ ਮੂਲ ਉਠਾਓ ।
ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਕੀ ਹੈ ਉਥੇ, ਮੈਨੂੰ ਦੱਸ ਸ਼ਤਾਬੀ ।
ਮੁੜ ਕੇ ਅਰਜ਼ ਵਜ਼ੀਰ ਗੁਜਾਰੀ, ਏਧਰ ਬੜੀ ਖਰਾਬੀ ।
ਏਧਰ ਹੈ ਕੋਹਕਾਫ ਜਿਦ ਵਿਚ, ਦਿਓ ਹਮੇਸ਼ਾਂ ਰੈਂਹਦੇ ।

ਆਦਮ ਨੂੰ ਕੁਛ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਜਾਣਣ, ਖਾਸ ਤਬੀਲੇ ਢੀਂਢੇ ।

ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਮਰਦ ਬਹਾਦਰ, ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਦੇ ।

ਮਰਦ ਨਹੀਂ ਉਹ ਜੇਹੜਾ ਡਰ ਕੇ, ਘਰਾਂ ਵਿਚ ਵੜਦੇ ।

ਫੇਰ ਵਜ਼ੀਰ ਕਹੇ, ਐ ਸ਼ਾਹਾ, ਏਧਰ ਮੂਲ ਨਾ ਜਾਈਂ ।

ਸਾਰਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਨਾ ਤੂੰ, ਰੋਗ ਉਮਰ ਦਾ ਲਾਈਂ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਦਾ ਆਖੇ, ਨਾਹੀਂ ਮੁੜਨਾ, ਓੜਕ ਨੂੰ ਮਰ ਜਾਣਾ ।

ਕਹੇ ਵਜ਼ੀਰ, ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਮੇਰੇ, ਨਾ ਕਰ ਜ਼ੋਰ ਧਿਙਾਣਾ ।

ਓੜਕ ਉਸ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿਆਣੇ, ਬਹੁਤਾ ਜੋਰ ਲਗਾਯਾ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਨਾ ਮੰਨੇ, ਘੋੜਾ ਚੜ੍ਹਦੇ ਤਰਫ ਦੁੜਾਯਾ ।

ਤੁਰਿਆ ਮਗਰ ਵਜ਼ੀਰ ਸ਼ਤਾਂਖੀ, ਨਾਲੇ ਮੀਰ ਸ਼ਿਕਾਰੀ ।

ਤੁਰਦੇ ਜਾਣ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਪਿਛੇ, ਕਰਦੇ ਗਿਰੀਆ ਜਾਰੀ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਘੋੜਾ ਤੇਜ਼ ਚਲਾਯਾ ।

ਸਭੋ ਦੂਰ ਗਏ ਰਹਿ ਪਿਛੇ, ਆਪ ਅਗਾਂਹ ਟੂਰ ਆਯਾ ।

ਘੋੜਾ ਤੇਜ਼ ਨਹਾਇਤ ਸੀ ਓਹ, ਬਾ ਪਰਾਂ ਉਡ ਜਾਂਦਾ ।

ਵਿਚ ਗਿਆ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਲੈ ਕੇ, ਪੈਂਡਾ ਕਈ ਕੋਹਾਂ ਦਾ ।

ਜਾਣਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਕਾ ਕੋਹਕਾਫ ਮੇਂ ਔਰ ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ ਇਕ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਪਰ

ਜਾਂ ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਟੁਰਦੇ ਟੁਰਦੇ, ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਲੰਘਾਯਾ ।

ਓਹ ਕੋਹਕਾ ਪਹਾੜ ਉਚੇਰਾ, ਅਗੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਯਾ ।

ਡਰਿਆ ਬਹੁਤ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਓ ਬੇਖੌਫ ਜਿਆਦਾ ਆਵੇ ।

ਤੇ ਇਕ ਦੁਖ ਪਿਆਸ ਜਿਆਦਾ, ਉਸਨੂੰ ਪਈ ਸਤਾਵੇ ।

ਅਗੇ ਸੀ ਇਕ ਬਾਗ ਅਜੈਬ, ਦੂਰੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਯਾ ।

ਉਸਦੇ ਵਿਚ ਮੁਹੱਲ ਕਿਸੇ ਨੇ, ਮੇਹਨਤ ਨਾਲ ਬਨਾਯਾ ।

ਬਾਹਰ ਇਸ ਸਫੀਲ ਚੌਹਰੇ, ਬੰਦ ਸਨ ਜਿਦੇ ਦਰ ਸਾਰੇ ।

ਅੰਦਰ ਲੰਘਣ ਕੋਈ ਨਾ ਰਸਤਾ, ਹੁਣ ਖਲਾ ਚਤਾਰੇ ।

ਸੁਟਕ ਮੰਦ ਚੜੇ ਜਾਂ ਉਪਰ, ਵਿਚ ਬਗੀਚੇ ਵੜਿਆ ।

ਜੋਰ ਜਵਾਨੀ ਮਾਨ ਹੁਸਨ ਦਾ, ਨਹੀਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਡਰਿਆ ।

ਐਸਾ ਬਾਗ ਅਜਾਇਬ ਸੋਹਣਾ, ਸੀ ਓਹ ਕਿਸੇ ਬਨਾਯਾ ।

ਹਰ ਹਰ ਕਿਸਮ ਰੁਖ ਲਿਆ ਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਖੂਬ ਸਜਾਯਾ ।

ਅਗੇ ਹੌਜ਼ ਡਿਠਾ ਇਕ ਸੋਹਣਾ, ਚਲਣ ਵਿਚ ਫੁਹਾਰੇ ।

ਤੇ ਇਕ ਬਾਰਾਦਰੀ ਸੁਨੇਹਰੀ, ਉਸੇ ਹੌਜ਼ ਕਿਨਾਰੇ ।

ਜਾਂ ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਗਿਆ ਅਗਾਹਾਂ, ਬਾਰਾਂਦਰੀ ਓਂ ਨੇੜੇ ।
ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਚੀਜ਼ ਇਕ ਡਿਠੀ, ਜਿਸਦੀ ਲੋ ਚੁਫੇਰੇ ।
ਹੈਰਾਨ ਰਿਹਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਇਹ ਕੀ ਚਮਕ ਰਿਹਾਈ ।
ਐਸੀ ਲਾਟਾਂ ਮਾਰਨ ਵਾਲੀ, ਕਿਸ ਇਹ ਚੀਜ਼ ਬਨਾਈ ।
ਯਾ ਤੇ ਦੀਵਾ ਬਲਦਾ ਹੈ ਸੀ, ਜਿਸ ਏ ਚਾਨਣ ਲਾਯਾ ।
ਯਾ ਤੇ ਨੂਰੀ ਚੰਦ ਕਿਸੇ ਨੇ, ਜਾਦੂ ਨਾਲ ਬਨਾਯਾ ।
ਕਹਿੰਦਾ, ਦੇਖਾਂ ਕੀ ਕੁਛ ਹੈ ਏਹ, ਹੋ ਗਿਆ ਹੈ ਅਗੇ ।
ਦੇਖਦਿਆਂ ਦੋ ਨੈਣਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਤੀਰ ਜਿਗਰ ਨੂੰ ਲਗੇ ।
ਹੋ ਬੇਹੋਸ਼ ਡਿਗਾ ਗਸ਼ ਖਾ ਕੇ, ਮਾਰੀ ਇਸ਼ਕ ਕਟਾਰੀ ।
ਅੱਖੀਂ ਵਿਚੋਂ ਨਾਲ ਹੰਝੂ ਦੇ, ਖੂਨ ਗਿਆ ਹੋ ਜਾਰੀ ।
ਲੁੱਟੇ ਪਿਆ ਜ਼ਿਮੀਂ ਦੇ ਉਤੇ, ਜਜ਼ਬਾ ਇਸ਼ਕ ਮਜਾਜ਼ੀ ।
ਏਹ ਬੀਮਾਰ ਦੀਦਾਰ ਸਜਣ ਬਿਨ, ਕਦੇ ਨ ਹੋਵਣ ਰਾਜ਼ੀ ।
ਆਈ ਹੋਸ਼ ਤੇ ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ, ਫੇਰ ਉਸ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈ ।
ਓਹੋ ਚੀਜ਼ ਸਰਹਾਣੇ ਵਲੋਂ, ਮੁੜ ਕੇ ਨਜ਼ਰੀ ਆਈ ।
ਅੱਖੀਂ ਮਲ ਕੇ ਜਾਂ ਉਸ ਉਤੇ ਵਲ, ਡਿਠਾ ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ।
ਡਿਠੀ ਇਕ ਜਨਾਨੀ ਬੈਠੀ, ਸੂਰਤ ਬਹੁਤੀ ਪਿਆਰੀ ।
ਇਕ ਰੁਮਾਲ, ਦੂਜੇ ਹੱਥ ਪੱਖਾ, ਝਲ ਉਹਨੂੰ ਪਈ ਮਾਰੇ ।
ਨਾਲ ਰੁਮਾਲ ਪਿਆਰੇ ਉਸਦੀ, ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਗਰਦ ਉਤਾਰੇ ।
ਨਾਲੇ ਹੱਸੇ, ਨਾਲੇ ਰੋਵੇ, ਜਿਉਂ ਕੋਈ ਦਰਦਾਂ ਵਾਲੀ ।
ਉਠ ਖਲੋਤਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਭੀ ਜਾਂ, ਉਸ ਸੂਰਤ ਸੰਭਾਲੀ ।
ਡਰਦਾ ਡਰਦਾ ਪੁੱਛੇ ਉਸ ਤੋਂ, ਕੀ ਚੀਜ਼ ਨਿਆਰੀ ।
ਆਦਮ, ਜਿੰਨ, ਪਰੀ, ਸ਼ਭਾ ਹੈਂ ਤੂੰ, ਖਾਕੀ ਹੈਂ ਯਾ ਨਾਰੀ ।
ਜੇਕਰ ਹੂਰ ਬਹਿਸ਼ਤੀ ਤੂੰ ਹੈਂ, ਕੇ ਦੁਨੀਆਂ ਤੇ ਆਈ ।
ਏਥੇ ਦੁਖ ਅੰਦੋਹ ਕਜੀਏ, ਸੁਖ ਨਹੀਂ ਇਕ ਰਾਈ ।
ਜੇਕਰ ਨਸਲ ਪਰੀ ਦੀ ਹੈਂ ਤੂੰ, ਜਾਈਂ ਨਾ ਮਾਰ ਉਡਾਰੀ ।
ਕਾਹਨੂੰ ਹਸੇਂ, ਕਾਹਨੂੰ ਰੋਵੇਂ, ਦੱਸ ਹਕੀਕਤ ਸਾਰੀ ।
ਤਾਂ ਉਸ ਨਾਜ਼ਕ ਹੋਠ ਗੁਲਾਬੀ, ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ ਖੋਲੇ ।
ਸ਼ੀਰੀਂ ਕਰਨ ਗੱਲਾਂ ਓਹ ਲੱਗੀ, ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਬੋਲੇ ।
ਆਖੇ, ਨਾ ਮੈਂ ਜਿੰਨ ਪਰੀ ਹਾਂ, ਹਰ ਬਹਿਸ਼ਤੋਂ ਆਈ ।
ਮੈਂ ਹਾਂ ਆਦਮਜਾਤ ਜਨਾਨੀ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਜਾਈ ।
ਐਥੇ ਚੁਕ ਲਿਆਦੀ ਦਵਾਂ ਦੇਸੋਂ, ਉਜੜ ਆਈ ।
ਮਾਂ ਤਿਓਂ ਭੈਣ ਭਰਾਵਾਂ ਕੋਲੋਂ, ਪਾਈ ਰੱਬ ਜੁਦਾਈ ।

ਵਤਨ ਵਲਾਇਤ ਅੰਦਰ ਸਾਡਾ, ਰਾਜ ਹਕੂਮਤ ਸਾਰਾ ।

ਨੂਰ ਜਮਾਲ ਮੇਰੇ ਪਤੀ ਦਾ, ਹੈਗਾ ਨਾਮ ਪਿਆਰਾ ।

ਬਾਰਾਂ ਸਾਲ ਪਿਛੋਂ ਮੈਨੂੰ, ਆਦਮ ਰੂਪ ਵਖਾਯਾ ।

ਸੂਰਤ ਸੋਹਣੀ ਦੇਖ ਤੇਰੀ, ਮੈਨੂੰ ਹਾਸਾ ਆਯਾ ।

ਤੇ ਉਸ ਰੋਵਣ ਵਾਲਾ ਤੈਨੂੰ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਸੁਨਾਵਾਂ ।

ਸਦਕੇ ਜਾਵਾਂ, ਘੋਲ ਘੁਮਾਵਾਂ, ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਮਰ ਵਾਂ ।

ਜਵਾਲ ਦਿਓ ਜੋ ਆਯਾ, ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਛਡੇਗਾ ਨਾ ਤੈਨੂੰ ।

ਏਸੇ ਗਲੋਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਰੋਣਾ ਆਯਾ ।

ਮੈਨੂੰ ਕਹੇ, ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਕਿਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਹ ਛਡੇਗਾ ਕੇ ਨਾਹੀਂ ।

ਜਿਉਂਕਰ ਜਾਣੇਂ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ, ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾਏ ।

ਏਹ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਰੱਖ ਤਸੱਲੀ, ਤੈਨੂੰ ਆਪ ਬਚਾਵਾਂ ।

ਏਹ ਗਲ ਕਹਿ ਕੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ, ਇਕ ਕੱਚੀ ਤੰਦ ਮੰਗਵਾਵੇ ।

ਮੰਤਰ ਪੜ ਕੇ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਗਲ ਉਸਦੇ ਵਿਚ ਪਾਵੇ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਨੇ ਦੁਨੀਆਂ ਵਾਲਾ, ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ ਭੁਲਾਯਾ ।

ਮੱਖੀ ਜੇਹੜਾ ਕਦ ਹੋਇਓ ਸੋ, ਜਾਦੂ ਜੋਰ ਜਾ ਪਾਯਾ ।

ਨੂਰ ਜਮਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਫੜ ਕੇ, ਡੱਬੀ ਵਿਚ ਲੁਕਾਯਾ ।

ਉਚਰਾਂ ਨੂੰ ਜਵਾਲ ਦਿਓ ਭੀ, ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਆਯਾ ।

ਜੋ ਮੇਵਾ ਆਂਦਾ, ਉਸ ਖਾ ਅਗੇ, ਚਾ ਟਕਾਯਾ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਕੁਛ ਥੋੜਾ ਥੋੜਾ, ਉਸਦੇ ਵਿਚੋਂ ਖਾਯਾ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਦੀ ਖਾਤਰ ਬਾਕੀ, ਅਮਨ ਅਮਾਨ ਟਕਾਯਾ ।

ਰਾਤ ਪਈ, ਹੁਣ ਦਿਓ ਤਾਂਈਂ, ਕੀਤੇ ਦਾ ਗਾਲਬ ਪਾਯਾ ।

ਹੁਣ ਏਹ ਓਹਲੇ ਹੋ ਕੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ, ਆਦਮ ਰੂਪ ਬਨਾਵੇ ।

ਤੇ ਓਹ ਮੇਵਾ ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ, ਉਸਨੂੰ ਚਾ ਖਵਾਵੇ ।

ਮੇਵਾ ਖਾ ਕੇ ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਵਿਚ, ਸ਼ੁਰੂ ਉਲਫਤ ਦਾ ਕਰਦਾ ।

ਰਾਤ ਗਈ ਲੰਘ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ, ਹੋਯਾ ਵਕਤ ਫਜ਼ਰ ਦਾ ।

ਨੂਰ ਜਮਾਲ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਹੁਣ, ਮੱਖੀ ਸ਼ਕਲ ਬਨਾਵੇ ।

ਜਾਦੂ ਦਾ ਕਰ ਜੇਤ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਡੱਬੀ ਅੰਦਰ ਪਾਵੇ ।

ਉਠਿਆਂ ਦਿਓ ਜਵਾਲ ਹਰਾਮੀ, ਮਾਰ ਬੁਲੰਦ ਪੁਕਾਰਾਂ ।

ਦੀਆਂ ਹੋਦ ਬਗੀਚੇ ਕੰਬਿਆ, ਬਰਬਰ ਸਾਰਾ ।

ਆਖੇ, ਆਦਮ ਜਾਤ ਕੋਈ ਹੈ ਵਿਚ, ਬਗੀਚੇ ਮੇਰੇ ।

ਲਿਆਓ ਉਸਨੂੰ, ਖਾਵਾਂ ਜਲਦੀ, ਕਰ ਕੇ ਬੋਰੇ ਬੇਰੇ ।

ਨੂਰ ਜਮਾਲ ਕਹੇ, ਮੈਂ ਹਾਜ਼ਰ ਏਥੇ, ਜੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ।

ਬਾਗ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਆਵਣ ਸੰਦਾਂ, ਕਿਸਨੂੰ ਤਾਕਤ ਹੋਈ ।

ਏਥੇ ਚਿੜੀ, ਜਾਨਵਰ, ਕੋਈ ਪੰਛੀ ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ।

ਕੀ ਆਜਜ਼ ਇਨਸਾਨ ਵਿਚਾਰਾ, ਬਾਗ ਤੇਰੇ ਵਿਚ ਆਵੇ ।

ਬੇਰ ਜਵਾਲ ਕਹੇ, ਐ ਦਿਲਬਰ, ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ ।

ਰੰਝਣਾ ਹੋਵੇ ਖਫਗੀ ਦਿਲ ਵਿਚ, ਦੇਵਾਂ ਅਰਜ਼ ਗੁਜਾਰੀ ।

ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਦਸਤੂਰ ਹਮੇਸ਼ਾਂ, ਜਾਂਦੇ ਸੈਰ ਫਰਜ਼ ਨੂੰ ।

ਰਾਤ ਪਏ ਤੇ ਆਵਣ ਸਭੇ, ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਘਰ ਨੂੰ ।

ਵੇਲਾ ਹੋ ਰਾਤਾਂ, ਉਠ ਜਵਾਲ, ਨਾਲ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜਾਵੇ ।

ਨੂਰ ਜਮਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਪਿਛੋਂ, ਡੱਬੀ ਕੱਢ ਲਿਆਵੇ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਨੂੰ ਮੰਤਰ ਪੜ ਕੇ, ਆਦਮ ਰੂਪ ਬਨਾਯਾ ।

ਖਾਣਾ ਖਾਵਣ ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ, ਅੱਲਾ ਦਰਦ ਗਵਾਯਾ ।

ਖਬਰ ਹੋਣੀ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਘਰ ਮੇਂ ਔਰ ਹਾਲਤ ਬੇਕਰਾਰੀ ਉਸਕੇ ਵਾਲਦੇਨ ਕੀ

ਜਾਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਜੰਗਲ ਅੰਦਰ, ਘੋੜਾ ਤੇਜ਼ ਦੁੜਾਯਾ ।

ਢੂੰਢ ਵਜ਼ੀਰ ਰਿਹਾ ਪਰ ਉਸਨੂੰ, ਨਜ਼ਰ ਕਿਤੇ ਨਾ ਆਯਾ ।

ਓੜਕ ਹੋ ਲਾਚਾਰ ਨਿਹਾਇਤ, ਪਰਤ ਪਿਛਾਂਹ ਨੂੰ ਆਵੇ ।

ਆ ਕੇ ਆਪਣੇ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਨੂੰ, ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਵੇ ।

ਕੀ ਮੈਂ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵਾਂ ਅਗੇ, ਹਾਲ ਗਮਾਂ ਦਾ ਸਾਰਾ ।

ਰੋਵਣ ਲੱਗੀ ਕੁਲ ਕਚੈਰੀ, ਮੈਲੀ ਪਿਆ ਪੁਕਾਰਾ ।

ਮਾਵਾਂ ਨੂੰ ਗਮ ਸਭ ਤੋਂ ਬਹੁਤਾ, ਦਰਦ ਇਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਭਾਰੇ ।

ਤਾ ਤਕ ਹੀ ਨਾ ਬਚਣ ਜੋਗੀ, ਨਾਲ ਜ਼ਿਮੀਂ ਸਿਰ ਮਾਰੇ ।

ਵੇ ਬੱਚਾ, ਮੈਂ ਸੂਰਤ ਤੇਰੀ, ਕਿਥੋਂ ਢੂੰਢ ਲਿਆਵਾਂ ।

ਆ ਮਿਲ ਬਹੁਤ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਮੈਂ ਰੋਂਦੀ ਨਾ ਮਰ ਜਾਵਾਂ ।

ਕਿਥੇ ਬੈਠ ਰਿਹੇ ਤੂੰ ਬੱਚਾ, ਦਾਗ ਜਿਗਰ ਨੂੰ ਲਾਕੇ ।

ਆਪਣੀ ਹਥੀਂ ਕਰ ਜਾ ਮੇਰਾ, ਗੋਰ ਜਨਾਜਾ ਆ ਕੇ ।

ਮੈਂ ਬੜੂੰ ਦੁਖ ਨਾ ਝਲਣ ਜੋਗੀ, ਏਹ ਕੀ ਧਾੜ ਪਈ ਜੀ ।

ਦੱਸੋ ਨੀ ਕੋਈ, ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਨੂੰ, ਓਹ ਕੇਹੜੇ ਰਾਹ ਗਈ ਜੀ ।

ਦੱਸੋ ਨੀ ਕੋਈ, ਚੰਦ ਮੇਰਾ, ਕਿਸੇ ਬਦਲੀ ਵਿਚ ਆਯਾ ।

ਕੇਹੜੇ ਖੂਹ ਵਿਚ ਯੂਸਫ ਮੇਰਾ, ਕਿਸਨੇ ਹੈ ਪਾਯਾ ।

ਆਹੀਂ ਮਾਰੇ, ਹਾਲ ਪੁਕਾਰੇ, ਰੋ ਭੈਣ ਪਿਆਰੀ ਵੀਰਾ ।

ਆ ਸ਼ਤਾਬੀ ਘਰ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਸਦਕੇ, ਮੈਂ ਵਾਰੀ ਤੇਰਾ ।

ਐਵੇਂ ਬਾਪ ਪਿਆਰਾ ਰੋਵੇ, ਖਲੀਆਂ ਬਾਹੀਂ ਕਰਕੇ ।
ਬੱਚਾ ਕੌਣ ਤਖ਼ਤ ਤੇ ਬਹਿਸੀ, ਤਾਜ ਸਿਰੇ ਪਰ ਧਰਕੇ ।
ਭੁਲ ਗਿਆ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਘਰ ਤੋਂ, ਬਾਹਰ ਜਾਣ ਨਾ ਦੇਂਦਾ ।
ਅੱਜ ਵਿਛੋੜਾ ਦਰਦਾਂ ਵਾਲਾ, ਕਿਉਂ ਆ ਮੈਨੂੰ ਪੈਂਦਾ ।
ਆਪ ਗਿਉਂ ਟੁਰ ਬਾਝ ਪਿਆਰੇ, ਸੁੰਞੇ ਮਹਿਲ ਮੁਨਾਰੇ ।
ਅੰਦਰ ਸ਼ਹਿਰ ਅੰਧੇਰਾ ਹੋਯਾ, ਤੇਰੇ ਬਾਝ ਨਜ਼ਾਰੇ ।
ਐਵੇਂ ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਉਸ ਸ਼ਾਹ ਨੇ, ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਲੰਘਾਈ ।
ਫਜ਼ਰ ਵੇਲੇ ਨਾਲ ਕਜੀਏ, ਉਸਨੂੰ ਨੀਂਦਰ ਆਈ ।
ਸੁਫਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਬਾਗ ਡਿਠਾ, ਇਕ ਗਿਰਦੇ ਚਾਰ ਦਵਾਰੀ ।
ਬਾਰਾਂਦਰੀਆਂ, ਹੌਜ਼, ਫੁਵਾਰੇ, ਤੇ ਵਿਚਕਾਰ ਅਟਾਰੀ ।
ਓਥੇ ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਬੈਠਾ ਤੇ, ਇਕ ਪਾਸੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ।
ਆਖੇ, ਬੱਚਾ ਕਿਉਂ ਤੋਰ ਆਇਓ, ਲੈ ਕੇ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਸਾਡੀ ।
ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਕਿਬਲਾ ਗਾਹਾ, ਨਾ ਗਮ ਕਰੋ ਧਿਙਾਣੇ ।
ਬੇਟਾ ਤੇਰਾ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ, ਬੈਠਾ ਮੌਜਾਂ ਮਾਣੇ ।
ਓਹ ਕੋਹਕਾਫ ਚੋਫੇਰੇ ਕਾਬਾ, ਇਸ ਵਿਚ ਬਾਗ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ।
ਮਾਲਕ ਕਨੂੰ ਜਵਾਲ ਬਹਾਦਰ, ਸਭ ਤੇ ਹੁਕਮ ਚਲਾਂਦਾ ।
ਜਾਂ ਉਸ ਸੁਫਨਾ ਦੇਖ ਲਿਆ ਏ, ਜਾਗ ਸ਼ਤਾਬੀ ਆਈ ।
ਆਏ ਕਿਧਰ ਗਿਆ ਪਿਆਰਾ, ਗੱਲਾਂ ਕਰਦਾ ਹਾਈ ।
ਸਦ ਵਜ਼ੀਰ ਬੁਲਾਯਾ ਨੇੜੇ, ਓਹੋ ਮਰਦ ਸਿਆਣਾ ।
ਤੈਨੂੰ ਪੈਂਡਾ ਪਿਆ ਦੁਰਾਡਾ, ਕੋਹਕਾਫ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਨੂੰ ਲਿਆ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਮਾਰ ਦੇਊਂਗਾ ।
ਪੁਤਰ ਧੀਆਂ ਨਿਕੇ ਵਡੇ ਸਭ, ਹਲਾਲ ਕਰੂੰਗਾ ।
ਪੰਜ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ, ਮੋਹਲਤ ਦਿਤੀ ਸਾਰੀ ।
ਜਾ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਏਸੇ ਵੇ ਕਰ ਲੈ, ਕੂਚ ਤਿਆਰੀ ਭਾਰੀ ।
ਉਹ ਵਜ਼ੀਰ ਖਲੋਤਾ ਓਵੇਂ, ਭਰਿਆ ਦਰਦ ਗਮਾਂ ਦਾ ।
ਰੋਂਦਾ ਰੋਂਦਾ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਘਰ ਆਪਣੇ ਵਲ ਜਾਂਦਾ ।
ਜਾ ਕੇ ਆਪਣੇ ਕੁਨਬੇ ਅੰਦਰ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਯਾ ।
ਆਖੇ, ਪੰਜ ਵਰਸ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ, ਮੌਤ ਸੁਨੇਹਾ ਆਯਾ ।
ਓਹ ਕੋਹਕਾਫ ਦੇਵਾਂ ਵਾਂ ਵਾਸਾ, ਓਥੇ ਕਿਸੇ ਨਾ ਜਾਣਾ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਦਾ ਲਭੇ ਸਾਨੂੰ, ਸਾਡਾ ਜੋਰ ਨਾ ਜਾਣਾ ।
ਦੱਸ ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼, ਹੁਣ ਬੇਬੇਕੀ, ਤਦਬੀਰ ਬਨਾਵਾਂ ।
ਕੇਹੜੇ ਨਾਲ ਵਸੀਲੇ ਸ਼ਾਹ ਤੋਂ, ਜਾਨ ਬਚਾਵਾਂ ।

ਵਜ਼ੀਰ ਦੀ ਲੜਕੀ ਕਾ ਇਜਾਜ਼ਤ ਤਲਬ ਕਰਨਾ ਬਾਪ ਸੇ ਔਰ ਆਖਰ ਮਿਲਣਾ ਔਰ ਜੋਗਨ ਬਣਕੇ ਜਾਣਾ

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਉਹਦੀ ਇਕ ਲੜਕੀ, ਬਹੁਤ ਦਨਾ ਸਿਆਣੀ ।

ਚੌਦਾਂ ਬਰਸਾਂ ਦੀ ਉਸਦੀ ਸੂਰਤ, ਪਹਿਲੀ ਉਮਰ ਜਵਾਨੀ ।

ਜਾਵਾਂਗੀ ਕੋਹਕਾਫ ਪਹਾੜੀ, ਜੋਗਨ ਵੇਸ ਬਨਾਵਾਂ ।

ਮਾਂ, ਬਹੁਤੇਰਾ ਵਰ ਜੇ ਧੀਏ, ਤੇਨੂੰ ਖੌਫ ਨਾ ਆਵੇ ।

ਜੋ ਕੁਛ ਹਾਲ ਅਸਾਡਾ, ਸੋਈ ਤੇਰੇ ਨਾਲ ਵਿਹਾਵੇ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਕਹੇ, ਨਾਹੀਂ ਮਰਨਾ, ਐਵੇਂ ਗਲ ਚੰਗੇਰੀ ।

ਪੰਜਾਂ ਬਸਾਂ ਅੰਦਰ ਲਾਵਾਂ, ਵਾਜੋ ਲਗੇ ਮੇਰੀ ।

ਸ਼ਾਇਦ ਅੱਲਾ ਆਸ ਪੁਜਾਵੇ, ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਲਿਆਵਾਂ ।

ਬਾਪ ਬੁਢਾ, ਵੀਰ ਅੰਞਾਣੇ, ਕਿਸਨੂੰ ਹੋਰ ਡਰਾਵਾਂ ।

ਆਖੇ, ਬਾਬਲ ਮਿਲ ਲੈ ਜਲਦੀ, ਧੀ ਤੇਰੀ ਟੂਰ ਚਲੀ ।

ਲੰਮਾ ਸਫਰ ਮੁਸਾਫਰ ਬਣਕੇ, ਚਲੀ ਕੱਲ ਮਕੱਲੀ ।

ਤੇਰੇ ਦੇਸੋਂ ਉਠ ਖਲੋਤਾ, ਮੇਰਾ ਖਾਣਾ ਦਾਣਾ ।

ਏਹੋ ਵੇਲਾ ਛੇਕੜ ਮੇਲਾ, ਫੇਰ ਅਸੀਂ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ।

ਰੋ ਰੋ ਕਹਿੰਦੀ, ਤੂੰ ਭੀ ਮੈਨੂੰ, ਮਿਲ ਲੈ ਮੇਰੀਏ ਮਾਏ ।

ਨਾਲ ਵੀਰ ਮਿਲਾਈਂ ਮੇਰੇ, ਦੋਵੇਂ ਬਾਬਲ ਜਾਏ ।

ਨੀ ਅੰਮਾਂ, ਮੈਂ ਕਿਥੋਂ ਮੁੜ ਇਹ ਦੇਖਾਂ, ਵੀਰ ਪਿਆਰੇ ।

ਕੁਛੜ ਲੈ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ, ਨਾਲੇ ਰੋ ਰੋ ਧਾਹਾਂ ਮਾਰੇ ।

ਚੁੰਮੇ ਮੂੰਹ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰੇ, ਨਾਲ ਕਲੇਜੇ ਲਾਵੇ ।

ਖਬਰੇ ਮੈਨੂੰ ਦੇਸ ਤੁਹਾਡੇ, ਨਾ ਰੱਬ ਫੇਰ ਲਿਆਵੇ ।

ਨਾ ਮੈਂ ਘੋੜੀ ਚੜ੍ਹਦੇ ਡਿਠੇ, ਨਾ ਮੈਂ ਫੜੀਆ ਵਾਗਾਂ ।

ਅੱਜ ਜੁਦਾਈਆਂ ਪਾ ਵਖਾਈਆਂ, ਮੈਨੂੰ ਮੇਰਿਆਂ ਭਾਗਾਂ ।

ਯਾ ਰੱਬ ਮੇਰੇ ਵੀਰ ਪਿਆਰੇ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਰਖੀਂ ।

ਏਹ ਮਾਵਾਂ ਦੇ ਦਿਲ ਦੇ ਟੁਕੜੇ ਤੇ, ਪੇ ਚਾਂਦੀ ਅੱਖੀਂ ।

ਜੇ ਤੂੰ ਦੁਖ ਇਨਾਂ ਨੂੰ ਦੇਨਾਂ, ਮੈਨੂੰ ਦੇ ਸ਼ਤਾਬੀ ।

ਨਾਂ ਤਕਲੀਫ ਉਠਾਵਣ ਮੇਰੇ, ਸੋਹਣੇ ਫੁਲ ਗੁਲਾਬੀ ।

ਗਲੋਂ ਨਾ ਲਾਵੇ, ਨਾ ਦਿਲ ਭਾਵੇ, ਹੇਠ ਨਾ ਮੂਲ ਉਤਾਰੇ ।

ਉਹ ਭੀ ਦੋਵੇਂ ਰੋਵਣ ਲਗੇ, ਸੋਹਣੇ ਬਾਲ ਪਿਆਰੇ ।

ਨਿੱਕਾ ਵੀਰ ਪਛੋਂਦਾ, ਭੈਣੇ ਤੂੰ ਅੱਜ ਕਾਂਹਨੂੰ ਰੋਂਦੀ ।

ਕੇਹੜੀ ਗਲ ਰੁਵਾਵੇ ਤੈਨੂੰ, ਹੁਣ ਤਕ ਚੁਪ ਨਾ ਹੁੰਦੀ ।

ਮੈਂ ਤੁਰ ਚਲੀ ਸੋਹਣਿਆਂ ਵੀਰਾ, ਪਾਏ ਰੱਬ ਵਿਛੋੜੇ ।

ਮੁੜ ਕੇ ਤੈਨੂੰ ਕਦੋਂ ਵੇਖਾਂ, ਅੱਜ ਕਰਨੀਆਂ ਹੋੜੇ ।
ਜੇ ਤੂੰ ਵੀਰ ਪਿਆਰਾ ਮੇਰਾ, ਰੋਣੋਂ ਵਰਜ ਨਾ ਮੈਨੂੰ ।
ਉਸ ਦਿਨ ਰੋਣਾ ਬੰਦ ਹੋਵੇਗਾ, ਫੇਰ ਮਿਲਾਂ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ।
ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਬਾਲ ਅਞਾਣਾ, ਗਲ ਨੂੰ ਜਫੀ ਪਾਵੇ ।
ਤੂ ਕਿੱਥੇ ਚਲੀ ਭੈਣੇ, ਰੋ ਰੋ ਕੇ ਫੁਰਮਾਵੇ ।
ਭੈਣ ਕਹੇ, ਨਾ ਪੁੱਛ ਪਿਆਰੇ, ਦਰਦ ਗਮਾਂ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ।
ਨਾਹੀਂ ਗਲੀਂ ਪੈਣ ਅਸਾਂ ਨੂੰ, ਵਿਚ ਜਿਗਰ ਦੇ ਸੱਲਾਂ ।
ਮੈਂ ਰੋਵਾਂ ਨਾ ਹੋਰ ਕਰਾਂ ਕੀ, ਵੇਲਾ ਰੋਵਣ ਵਾਲਾ ।
ਨਾ ਅੰਮਾਂ, ਤੂੰ ਸੁਣ ਮੇਰਾ, ਦਰਦ ਗਮਾਂ ਦਾ ਹਾਲਾ ।
ਅੰਮਾਂ ਤੂੰ ਪਾਲਣ ਵਾਲੀ, ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਪਿਆਰੀ ।
ਅੱਜ ਵਿਛੋੜਾ ਪੈ ਗਿਆ ਮੈਨੂੰ, ਤੇਰਾ ਇਕੋ ਵਾਰੀ ।
ਐ ਬਾਬਲ, ਟੂਰ ਚਲੀ ਭਾਵੇਂ, ਤੇਰੀ ਧੀ ਕਵਾਰੀ ।
ਮਾਂ, ਮੇਨੂੰ ਚੁਪ ਕਰਾ ਲੈ, ਕਰਨਾ ਗਿਰੀਆ ਜਾਰੀ ।
ਐ ਬਾਬਲ, ਤੂੰ ਕਰ ਲੈ ਹੋਕੇ, ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਦੇ ਗੱਲਾਂ ।
ਮੇਰਾ ਪੈਂਡਾ ਖੋਟਾ ਹੁੰਦਾ, ਉਠ ਸਵੇਰੇ ਚੱਲਾਂ ।
ਓੜਕ ਟੂਰਨਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ, ਹੁਕਮ ਆਯਾ ਕਾਰੀ ।
ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋਈ ਜਿਸ ਵੇਲੇ, ਕਰਦੀ ਸਫਰ ਤਿਆਰੀ ।
ਅਤਲਸ ਤੇ ਖੀਨਾ ਪਾਬ ਸੁਨੈਹਰੀ, ਕੁਲ ਪੁਸ਼ਾਕ ਉਤਾਰੇ ।
ਗੋਰੀ ਨਾਲ ਰੰਗਾ ਕੇ ਲੀੜੇ, ਭਗਵੇਂ ਕਰ ਲੈ ਸਾਰੇ ।
ਹਥ ਵਿਚ ਬੀਨ, ਗਲੇ ਵਿਚ ਮਾਲਾ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਯਾਦ ਇਲਾਹੀ ।
ਨਾਜ਼ਕ ਮੂੰਹ, ਹੱਥ ਪੈਰਾਂ ਉਪਰ, ਕੁਲ ਭਭੂਤ ਲਗਾਈ ।
ਕਛੇ ਮਾਰ ਬਿਰਾਗਣ ਚਲੀ, ਕੂੰਜਾਂ ਜੁਦਾ ਹੋ ਡਾਰੇ ।
ਤੇਰੀ ਇਹ ਅਮਾਨਤ ਰੱਬਾ, ਕਹਿੰਦੀ ਮਾਂ ਪਿਆਰੇ ।
ਵਾਰੀ ਵਾਰੀ ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ, ਰੋ ਰੋ ਗਲੇ ਲਗਾਵੇ ।
ਚਲੋ ਸਈਓ ਨੀ, ਟੋਰੋ ਮੈਨੂੰ, ਜੋ ਰੱਬ ਆਸ ਪੁਜਾਵੇ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੀਦ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਚੋਂ, ਅੱਜ ਵਿਦਾ ਹੋ ਚੱਲੀ ।
ਚਲੋ ਸਈਓ ਨੀ ਟੋਰੋ ਮੈਨੂੰ, ਪ੍ਰਦੇਸਣ ਮੈਂ ਸਨ ਖਲੀ ।
ਓੜਕ ਵਿਦਾ ਕਰਕੇ ਉਸਨੂੰ, ਮੁੜੀਆਂ ਸਭ ਸਈਆਂ ।
ਕੱਲ ਮਕੱਲੀ ਚਲੀ ਸਈਆਂ, ਹੋਰ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਗਈਆਂ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੀਦ ਦਾ ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਨੂੰ ਲਭਣ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਕਾਬੂ ਆਉਣਾ

ਕੱਲੀ ਜਾਨ ਮੇਰੀ ਹੁਣ ਰੱਬਾ, ਸਾਥੀ ਹੋਰ ਨਾ ਕੋਈ ।

ਇਕੋ ਆਸ ਤੇਰੀ ਤੇ ਮੈਂ ਹਾਂ, ਅੱਜ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ।

ਅੱਲਾ ਅਗੇ ਗੱਲ ਸੁਨਾਂਦੀ, ਟੁਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਸਾਈ ।

ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲੀ, ਜੰਗਲ ਅੰਦਰ ਆਈ ।

ਹੇਠ ਵਿਛਾ ਨਸ਼ਤਾਬੀ ਬਿਸਤ੍ਰ, ਖ਼ੂਬ ਬਨਾਵੇ ।

ਦਿਲ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰਚਾਵਣ ਲਗੀ, ਸੋਹਣੀ ਬੀਨ ਵਜਾਵੇ ।

ਉਸ ਦਿਨ ਚੰਦ ਮਨੋਹਰ ਪੂਰਾ, ਚੌਂਦਾਂ ਦਿਨ ਦਾ ਹਾਈ ।

ਚੜ੍ਹਦੇ ਵਲੋਂ ਸਰਪ ਦਿਸ ਆਯਾ, ਲਾਯਾ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ।

ਦੂਜਾ ਚੰਦ ਮਨੋਹਰ ਉਸਦੇ, ਬੈਠ ਹੋਯਾ ਅਗੇ ।

ਇਸਦਾ ਮੁਖ ਜ਼ਿਆਦਾ ਰੋਸ਼ਨ, ਲੌਂ ਚੁਫੇਰੇ ਲਗੇ ।

ਦੋਵੇਂ ਤਰਫੋਂ ਕਾਲੇ ਵਾਲ, ਖਿਲਾਰੇ ਉਸਦੇ ਸਿਰ ਦੇ ।

ਜਿਉਂ ਕਰ ਬੱਦਲ ਫਿਰਨ ਚੌਫੇਰੇ, ਬੰਦ ਬਦਲ ਦੇ ਗਿਰਦੇ ।

ਆਪਣੇ ਮਸਤ ਹੁਸਨ ਵਿਚ ਬੈਠੀ, ਖੁਸ਼ੀਓਂ ਬੀਨ ਵਜਾਏ ।

ਸੁਣ ਕੇ ਬੀਨ, ਕਿਤੋਂ ਇਕ ਬੰਦਾ, ਨੇੜੇ ਉਸਦੇ ਆਵੇ ।

ਹੋਯਾ ਘਾਇਲ ਦੇਖਦਿਆਂ ਓਹ, ਸੂਰਤ ਸੁੰਦਰ ਪਿਆਰੀ ।

ਤੇ ਇਕ ਬੀਨ ਅਵਾਜੇ ਵਿਚੋਂ, ਉਸ ਨੂੰ ਚੜ੍ਹੀ ਖੁਮਾਰੀ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੀਦ ਉਸਦੇ ਵਲ ਕੁਝ, ਖ਼ਿਆਲ ਨਾ ਕਰਦੀ ।

ਲਵੇ ਬੀਨ ਵਜਾਵੇ ਬੈਠੀ, ਸੂਰਤ ਚੰਦਰ ਬਦਰ ਦੀ ।

ਰਖੀ ਬੀਨ ਸਰਹਾਣੇ ਆਪਣੇ, ਜਾਂ ਦਿਲ ਜਾਂ ਰਾਜ਼ੀ ਹੋਯਾ ।

ਉਹ ਬੰਦਾ ਭੀ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਉਥੋਂ ਉਠ ਖਲੋਯਾ ।

ਤੇ ਇਕ ਤੋਹਫਾ ਚੀਜ਼ ਪਿਆਰੀ, ਦੇਂਦਾ ਉਸਦੇ ਤਾਈਂ ।

ਨਾਲੇ ਪੁੱਛਦਾ, ਕੌਣ ਕੋਈ ਤੂੰ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਈਂ ।

ਆਖੇ, ਮੈਂ ਹਾਂ ਰੂਪ ਜਨਾਨੀ, ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਜਾਈ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਨੂੰ ਢੂੰਢਣ ਚੱਲੀ, ਰਾਤ ਏਥੇ ਲੰਘਾਈ ।

ਜੋਗਨ ਆਖੇ, ਕੌਣ ਕੋਈ ਤੂੰ, ਦੱਸ ਹਕੀਕਤ ਸਾਰੀ ।

ਇਹ ਜੋ ਮਣਕਾ ਦਿਤਾ ਹੈ ਤੂੰ, ਕੀ ਹੈ ਚੀਜ਼ ਪਿਆਰੀ ।

ਉਹ ਆਖੇ, ਰੱਬ ਇਸ ਜ਼ਿਮੀਂ ਤੇ, ਮੇਰਾ ਹੁਕਮ ਚਲਾਯਾ ।

ਬਾਸ਼ਕ ਨਾਗ ਜਿਦਾ ਮੈਂ ਪੋਤਾ, ਤੇ ਨਾਗਨ ਮੈਂ ਜਾਯਾ ।

ਜੇ ਇਕ ਮਾਰਾਂ ਫੂਕ ਮੈਂ, ਗਜ਼ਬ ਦੀ ਰੁਖ ਦਰਖਤ ਜਲਾਵਾਂ ।

ਆਦਮ ਨੂੰ ਕੁਛ ਚੀਜ਼ ਨਾ ਜਾਣਣ, ਕਾਰ ਕਰਾਂ ਚੌਫੇਰੇ ।

ਕੱਲਰ ਸ਼ੋਕ ਜ਼ਿਮੀਂ ਵਿਚ ਮੇਰੇ, ਨਾ ਕੋਈ ਆਵੇ ਨੇੜੇ ।

ਤੇ ਇਹ ਮੁਨੀ ਹੈ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀ, ਬਹੁਤੀਆਂ ਸਿਫਤਾਂ ਵਾਲੀ ।

ਆਦਮ ਜਾਂਦਿਆਂ ਹੱਥ ਨਾ ਆਵੇ, ਫਿਰਦੇ ਆਮ ਸਵਾਲੀ ।

ਪਾਸ ਜਿਦੇ ਇਹ ਮਣਕਾ ਹੋਵੇ, ਜਹਿਮਤ ਰੋਗ ਨਾ ਲੱਗੇ ।

ਰਾਤ ਅੰਧੇਰੀ ਦੇ ਵਿਚ ਰਖੇ, ਤੇ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ਲਗੇ ।

ਇਹ ਮਣਕਾ ਜਦ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਪਾਏ, ਦੁੱਧ ਇਹਦੇ ਵਿਚੋਂ ਆਵੇ ।

ਭੁਖਿਆਂ ਤੇ ਤਰਹਾਇਆ ਦਾ, ਬੰਜਰ ਸ਼ਤਾਬੀ ਜਾਵੇ ।

ਜਿਸ ਦੇ ਪਾਸ ਹੋਵੇ ਇਹ ਮਣਕਾ, ਕੁਛ ਪ੍ਰਵਾਹ ਨਾ ਰਹਿੰਦੀ ।

ਜਿਧਰ ਜਾਵੇ, ਜਿੱਤ ਕੇ ਆਵੇ, ਹਾਰ ਕਿਥੋਂ ਨਹੀਂ ਪੈਂਦੀ ।

ਤੈਨੂੰ ਦਿਤਾ ਮੈਂ ਇਹ ਮਣਕਾ, ਸ਼ਫਕਤ ਨਾਲ ਅਜ਼ੀਜ਼ਾਂ ।

ਨਹੀਂ ਤੇ ਨਾਗ ਕਿਸੇ ਨਾ ਦੇਂਦੇ, ਹਰਗਿਜ਼ ਇਹ ਚੀਜ਼ਾਂ ।

ਓਸੇ ਜੰਗਲ ਅੰਦਰ ਜੋਗਨ, ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ।

ਫਜ਼ਰ ਹੋਈ ਤੇ ਫਿਰ ਵਿਚਾਰੀ, ਕਰਦੀ ਸਫਰ ਤਿਆਰੀ ।

ਕਿਹਾ ਨਾਗ ਬੱਚੇ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ, ਅਜ ਰਹੋ ਘਰ ਮੇਂ ।

ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਾਰੋ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ, ਜਾਣਾ ਕੱਲ ਸਵੇਰੇ ।

ਦੇਹੀ ਪਲਟੀ, ਘੋੜਾ ਬਣਿਆ, ਬਾਸ਼ਕ ਨਾਗ ਬਦਾਵਾ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਤਾਈਂ ਪਿਠ ਉਪਰ, ਕਰਦਾ ਮਾਰ ਕਲਾਵਾ ।

ਜਾਂਦੇ ਜਾਂਦੇ ਇਕ ਕਿਲ੍ਹਾ ਸੀ, ਦੂਰੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਇਆ ।

ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਗਿਆ ਉਹ ਘੋੜਾ, ਉਸ ਨੂੰ ਹੇਠ ਬਹਾਯਾ ।

ਸਾਰੇ ਨਾਗ ਇਕੱਠੇ ਹੋਏ, ਉਸ ਦੇ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ।

ਕੋਈ ਆਖੇ, ਅਜ ਮਾਸ ਬੰਦੇ ਦਾ, ਹੱਥ ਆਵੇਗਾ ਮੇਰੇ ।

ਕੋਈ ਆਖੇ, ਨਾ ਛੇੜੋ ਇਸ ਨੂੰ, ਮੈਂ ਕੱਲਾ ਹੀ ਖਾਵਾਂ ।

ਕੋਈ ਆਖੇ, ਮੈਂ ਹਿੱਸੇ ਕਰਕੇ, ਸਭਨਾਂ ਦੇ ਮੂੰਹ ਪਾਵਾਂ ।

ਹੋ ਹੈਰਾਨ ਰਹੀ ਉਹ ਜੋਗਨ, ਇਹ ਕੀ ਹੋਵਣ ਲਗਾ ।

ਵਿਚੇ ਵਿਚਾਰੀ ਦਾ ਦਿਲ ਦੁਖੀ, ਹੋਵਣ ਲਗਾ ।

ਮੈਂ ਪਰਦੇਸਣ, ਕਿਸਮਤ ਮੇਰੀ, ਕਿਥੇ ਆਣ ਫਸਾਈ ।

ਬੈਠੀ ਬੈਠੀ ਦੇ ਸਿਰ ਉਤੇ, ਇਹ ਕੀ ਵਰਤ ਗਿਆ ਈ ।

ਅਚਨਚੇਤ ਕਿਥੇ ਆ ਪਈਆਂ, ਕਹਿਰ ਗਜ਼ਬ ਦੀਆਂ ਧਾੜਾਂ ।

ਕੌਣ ਸੁਣੇ ਫਰਿਆਦ ਮੇਰੀ ਨੂੰ, ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਚ ਉਜਾੜਾਂ ।

ਕਰ ਕਰ ਹੌਜ਼ ਦਿਲਾਂ ਦਾ ਉਸਦੇ, ਨੀਰ ਅੱਖਾਂ ਢਲ ਆਵੇ ।

ਫਿਰ ਕੇ ਬੀਨ ਵਜਾਵਣ ਲਗੀ, ਪੇਸ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਵੇ ।

ਕਢੇ ਦਰਦ ਦਿਲਾਂ ਦੀਆਂ ਆਹੀਂ, ਬੀਨ ਵਜਾਵਣ ਲਗੀ ।

ਨਾਗਾਂ ਨਾਗਨੀਆਂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ, ਸ਼ਾਮਤ ਆਵਣ ਲਗੀ ।

ਲੇਟਣ ਪਏ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉਤੇ, ਜਿਉਂ ਕਰ ਮਸਤ ਸ਼ਰਾਬੋ ।

ਮਸਤ ਅਵਾਜ਼ ਬੀਨ ਉਹਦੀ ਦਾ, ਕਰਦਾ ਬਾਝ ਹਿਸਾਬੋਂ ।

ਕਣਿਆ ਕੁਲ ਸੰਸਾਰ ਦਿਲੇਆ, ਸਬਰ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ ।

ਬਾਸ਼ਕ ਨਾਗ ਹੋਇਆ ਦਿਲ ਘਾਇਲ, ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ ਭੁਲਾਯਾ ।

ਥਕ ਗਈ ਤੇ ਬਿਸਤ੍ਰ ਉਤੇ, ਉਸ ਨੇ ਬੀਨ ਟਿਕਾਈ ।

ਹੌਲੀ ਹੌਲੀ ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ, ਹੋਸ਼ ਬਦਨ ਵਿਚ ਆਈ ।

ਨਾਲ ਅਦਬ ਦੇ ਉਸਦੇ ਅਗੇ, ਸਭੇ ਸੀਸ ਨਿਵਾਵਣ ।

ਬਹੁਤੇ ਅਜਾਇਬ ਮੇਵਾ ਲਿਆਵਣ, ਉਸਨੂੰ ਚਾ ਖਵਾਵਣ ।

ਮੇਵੇ ਖਾ ਕੇ ਜੋਗਨ ਉਸ ਦੀ, ਕਰਦੀ ਸ਼ੁਕਰ ਗੁਜ਼ਾਰੀ ।

ਓਸ ਕਿਲ੍ਹੇ ਵਿਚ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ, ਰਾਤ ਲੰਘਾਈ ਸਾਰੀ ।

ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦਾ ਤੇ ਫੇਰ ਵਿਚਾਰੀ, ਕਰਦੀ ਸਫਰ ਤਿਆਰੀ ।

ਦਿਲ ਵਿਚ ਦਰਦ ਵਿਛੋੜੇ ਵਾਲਾ, ਰੋਂਦੀ ਜਾਏ ਵਿਚਾਰੀ ।

ਜਾਂ ਕੁਛ ਦੂਰ ਮਗਰੋਂ ਨਾਗਨ, ਨੱਸੀ ਆਵੇ ਭਾਰੀ ।

ਆਖੇ, ਮਣਕਾ ਦੇ ਛੱਡ ਮੈਨੂੰ, ਗੁਸੇ ਹੋ ਫੁਰਮਾਵੇ ।

ਜੋਗਨ ਆਖੇ, ਮੈਂ ਕੀ ਜਾਣਾਂ, ਮਣਕਾ ਚੀਜ਼ ਕਿਆ ਈ ।

ਗਾਂ ਦੀ ਮਨੀ ਮੈਨੇ ਅਗੇ ਸੁਣੀ, ਨਾ ਡਿਠੀ ਸਾਂਈ ।

ਨਾਗਨ ਆਖੇ, ਪਾਸ ਤੇਰੇ ਹੈ, ਮੈਨੂੰ ਦਿਸਦਾ ਸਾਈਂ ।

ਦੇ ਛੱਡ ਆਪ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਵਿਚੇ, ਫੂਕ ਦਿਆਂਗੀ ਤੈਨੂੰ ।

ਜੋਗਨ ਆਖੇ, ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਦੇਣਾ, ਚਾਹੇ ਜੋ ਕਰ ਲੈ ਮੈਨੂੰ ।

ਬੀਨ ਵਜਾਵਣ ਲਗੀ ਜੋਗਨ, ਤੇ ਉਹ ਨਾਲੇ ਜਗਬੇ ।

ਨਾਗਨ ਫੂਕ ਚਲਾਵਣ ਲਗੀ, ਅੱਗ ਲਗੀ ਸਭ ਅੰਗੇ ।

ਅੱਗ ਬਦਨ ਵਿਚ ਬਦਨ ਸਾਰੇ, ਜੋਗਨ ਸੜਦੀ ਜਾਵੇ ।

ਯਾ ਰੱਬਾ, ਰੱਖੀਂ ਮੈਨੂੰ, ਰੋ ਰੋ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵੇ ।

ਪਾਕ ਨਬੀ ਸਰਵਰ ਦੀ ਖਾਤਰ, ਮੈਨੂੰ ਦਾਗ ਨਾ ਲਾਈਂ ।

ਜਿਉਂ ਕਰ ਜਾਣੇਂ ਕਿਸੇ ਬਹਾਨੇ, ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈਂ ।

ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਇਕ ਫਕੀਰ ਕਾ ਜੋਗਨ ਪਰ ਔਰ ਉਸਕੇ ਬਚਾਣਾ ਔਰ ਨਕਸ਼ ਲਿਖ ਕਰ ਦੇਣਾ

ਇਹ ਹੁਣ ਜਨਾਬ ਇਲਾਹੀ ਅਰਜ਼ਾਂ, ਖਈ ਸੁਣਾਵੇ ।

ਕੋਈ ਫਕੀਰ ਪਿਆਰਾ ਰੱਬ ਦਾ, ਉਸ ਜੰਗਲ ਚਲ ਆਵੇ ।

ਨਾਗਰ ਕੀਲ ਦਿਤੀ ਉਸ ਦੂਰੋਂ, ਪੜ੍ਹੇ ਕਲਾਮ ਰਬਾਨੀ ।

ਜੋਗਨ ਉਪਰ ਆਬ ਹਯਾਤੋਂ, ਲਿਆ ਕੇ ਪਾਇਆ ਪਾਣੀ ।

ਬੈਠ ਕੇ ਪੁੱਛਦਾ ਉਸਦੇ ਕੋਲੋਂ, ਉਹ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਿਆਣਾ ।

ਐ ਜੋਗਨ, ਤੂੰ ਕਿਥੋਂ ਆਈ, ਕਿਤ ਵਲ ਅਗੇ ਜਾਣਾ ।
ਫੇਰ ਵਜ਼ੀਰਜ਼ਾਦੀ ਉਸ ਅਗੇ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵੇ ।
ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਕੋਹਕਾਫ ਪਹਾੜੇ, ਜੇ ਰੱਬ ਆਸ ਪੁਜਾਵੇ ।
ਲਿਖ ਕੇ ਨਕਸ਼ ਦਿਤੇ ਇਕ ਉਸਨੂੰ, ਕਾਮਲ ਦਰਦ ਹਜ਼ੂਰੀ ।
ਜਾਹ ਐਂ ਜੋਗਨ, ਤੇਰੀ ਅੱਲਾ, ਆਸ ਕਰੇਗਾ ਪੂਰੀ ।
ਏਸ ਨਕਸ਼ ਵਿਚ ਏਹ ਕਰਾਮਾਤ, ਜਿਤ ਵਲ ਕਦਮ ਉਠਾਵੇਂ ।
ਜਲਦੀ ਕੰਮ ਹੋਵੇਗਾ ਤੇਰਾ, ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ ਆਵੇਂ ।
ਜੇ ਕੋਈ ਮਾਰਨ ਆਵੇ ਤੈਨੂੰ, ਨਕਸ਼ ਕਰੀਂ ਤੂੰ ਅਗੇ ।
ਓਵੇਂ ਉਸ ਜਾਲਮ ਦੇ ਤਾਈਂ, ਅੱਗ ਗਜ਼ਬ ਦੀ ਲਗੇ ।
ਜੋਗਣ ਸੁਣ ਕੇ ਇਹ ਗੱਲਾਂ, ਬਹੁਤ ਖੁਸ਼ੀ ਵਿਚ ਆਈ ।
ਕਹਿਣ ਲਗੀ, ਅਜ ਹਰ ਆਫਤੋਂ, ਬਖ਼ਸ਼ੀ ਰੱਬ ਰਿਹਾਈ ।
ਲੈ ਕੇ ਨਕਸ਼, ਵਾਲੀ ਦੇ ਪਾਸੋਂ, ਸੱਪਣੀ ਵਲ ਕਰਦੀ ।
ਅੱਗ ਲੱਗੀ ਉਸ ਤਾਈਂ, ਜਾਏ ਵਿਚੇ ਵਿਚ ਸੜਦੀ ।
ਕੀਲੀ ਹੋਈ, ਨੱਸ ਨਾ ਸਕੇ, ਜੇ ਸੌ ਜ਼ੋਰ ਲਗਾਵੇ ।
ਓੜਕ ਅਗੇ ਜੋਗਨ ਦੇ ਓਹ, ਰੋ ਰੋ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵੇ ।
ਆਖੇ, ਨਾਮ ਖੁਦਾ ਦੇ ਜੋਗਨ, ਮੇਰੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ।
ਔਖੇ ਵੇਲੇ ਕੰਮ ਆਵਾਂਗੀ, ਮੈਨੂੰ ਮਾਰ ਨਾ ਜਾਈਂ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਕਹੇ, ਤੁਸੀਂ ਵੈਰੀ, ਮੁਢੋਂ ਨਿਮਕ ਹਰਾਮੀਂ ।
ਸੱਪਾਂ ਦੇ ਪੁਤ ਹੋਣ ਨਾ ਮਿਤਰ, ਕਹਿੰਦੇ ਲੋਕ ਤਮਾਮੀ ।
ਨਾਲ ਤੁਸਾਡੇ ਭਲਾ ਕਰੇ ਜੋ, ਡੰਗੇ ਉਸਦੇ ਤਾਈਂ ।
ਮੈਂ ਹੁਣ ਤੈਨੂੰ ਕਦੇ ਨਾ ਛੱਡਾਂ, ਦੇਸਾਂ ਫੂਕ ਅਜਾਈਂ ।
ਜਿਉਂ ਤੂੰ ਫੂਕ ਗਈ ਹੈਂ ਮੈਨੂੰ, ਸਾੜੇਂ ਹੋਰ ਬਤੇਰੇ ।
ਮੁਢੋਂ ਤੇਰੀ ਅਲਖ ਮੁਕਾਵਾਂ, ਦੇਖ ਜ਼ਰਾ ਹਥ ਮੇਰੇ ।
ਇਹ ਗੱਲ ਕਹਿ ਕੇ ਨਾਗਨ ਤਾਈਂ, ਫੇਰ ਉਹ ਨਕਸ਼ ਦਿਖਾਵੇ ।
ਨਾਗਨ ਸੜ ਬਲ ਕੋਲਾ ਹੋਈ, ਫੇਰ ਅਵਾਜ਼ ਨਾ ਆਵੇ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਹੁਣ ਤੁਰੇ ਅਗੇ, ਜਾਨ ਤਲੀ ਤੇ ਧਰਦੀ ।
ਟੁਰਦੀ ਜਾਂਦੀ ਭਰੀ ਗਮਾਂ ਦੀ, ਯਾਦ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਕਰਦੀ ।
ਮੋਇਆ ਬਾਝ ਨਾ ਮਕਸਦ ਮਿਲਦਾ, ਜਿਸ ਪਾਇਆ ਤਿਸ ਮਾਰ ਕੇ ।
ਸੁਖ ਅਰਾਮ ਮਿਲੈ ਪਹਿਲੋਂ ਪਰ, ਦੁਖ ਮੁਸੀਬਤ ਸਹਾਰ ਕੇ ।
ਮੁਸ਼ਕਲ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਐਸਾ, ਜੋ ਅਸਾਨ ਨਾ ਹੋਵੇ ।
ਐਪਰ ਮਰਦ ਦਲੇਰੀ ਰੱਖੇ, ਮੂਲ ਨਾ ਹਾਰ ਖਲੋਵੇ ।
ਕਹਿੰਦੇ ਮਰਦ ਸਿਆਣੇ ਸਾਰੇ, ਲੋਕ ਤਵੱਕਲ ਵਾਲੇ ।

ਜੋ ਬਣਦਾ ਸੋ ਆਸੋਂ ਬਣਦਾ, ਔਖੇ ਹੋਣ ਸੁਖਾਲੇ ।

ਦੇਖ ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼, ਇਹ ਜੋਗਨ ਭਲੀ ।

ਉਹ ਕੀ ਜਾਣਨ ਪੈਰੀਂ ਟੁਰਨਾ, ਜੰਗਲ ਵਿਚ ਉਜਾੜਾਂ ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸ਼ੀਸ਼ ਮਹੱਲਾਂ ਅੰਦਰ, ਕਰਨੀਆਂ ਨਿਤ ਬਹਾਰਾਂ ।

ਰੇਸ਼ਮ ਦੇ ਵਿਚ ਲੋਟਣ ਵਾਲੇ, ਨਰਮ ਸਰੀਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ।

ਸੋਹਣੇ ਸੋਹਣੇ ਪੈਰ ਨਿਹਾਇਤ, ਨਾਜ਼ਕ ਤਾਜ਼ਾ ਵਾਂਗ ਫੂਲਾਂ ਦੇ ।

ਇਹ ਤਸਵੀਰਾਂ ਪਰਦਿਓਂ ਬਾਹਰ, ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਗਈਆਂ ।

ਅਜ ਸਫਰ ਦੀਆਂ ਸਭ ਤਕਲੀਫਾਂ, ਸਿਰ ਤੇ ਉਸ ਸਹਿਣੀਆਂ ਪਈਆਂ ।

ਨਾ ਉਹ ਸੋਹਣੀ ਸੇਜ ਫੂਲਾਂ ਦੀ, ਨਾ ਉਹ ਲੇਫ ਤੁਲਾਈਆਂ ।

ਨਾ ਉਹ ਰੰਗ ਬਰੰਗੇ ਖਾਣੇ, ਨਾ ਉਹ ਬਦਨ ਸਫਾਈਆਂ ।

ਓਥੇ ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤੀਂ ਰਹਿਣਾ, ਸਈਆਂ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ।

ਏਥੇ ਦੁਖਾਂ ਦਰਦਾਂ ਆ ਕੇ, ਪਾਏ ਦੁਆਲੇ ਘੇਰੇ ।

ਇਕ ਉਮੈਦ ਰਹੀ ਹੱਥ ਪੱਲੇ, ਹੋਰ ਨਹੀਂ ਸ਼ੈ ਕੋਈ ।

ਉਸ ਦੇ ਪਿੱਛੋਂ ਜੋਗਨ ਬਣਕੇ, ਘਰੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ।

ਓਵੇਂ ਨਿਤ ਚਲਾ ਚਲ ਜਾਂਦੀ, ਜੋਗਨ ਵਿਚ ਪਹਾੜਾਂ ।

ਕੋਹਕਾਫਾਂ ਦਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਪੈਂਡਾ, ਜਿਥੇ ਡੂੰਘੀਆਂ ਗਾਰਾਂ ।

ਜੋਗਨ ਦਾ ਦੇਵਾਂ ਦੇ ਨਗਰ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਅਤੇ ਕਾਬੂ ਕਰਨਾ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਤੇ ਸੌਦਾਗਰਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ

ਜਾਂ ਦਰਦਾਂ ਦੀ ਭਾਰੀ ਗਮਾਂ ਦੀ, ਜਾਂਦੀ ਹੋਰ ਅਗਾਹਾਂ ।

ਜਾ ਪਹੁੰਚੀ ਦੇਸ ਦੇਵਾਂ ਦੇ, ਕਟ ਦੁਰਾਡੀਆਂ ਰਾਹਾਂ ।

ਇਕ ਸ਼ਹਿਰ ਕੋਈ ਬਹੁਤ ਉਚੇਰਾ, ਦੂਰੋਂ ਨਜ਼ਰੀ ਆਯਾ ।

ਦੇਖਣ ਸ਼ੌਕ ਦਿਲ ਵਿਚ ਹੋਇਆ, ਉਸ ਵਲ ਕਦਮ ਉਠਾਇਆ ।

ਨਾ ਇਹ ਖੌਫ ਕਰੋਰਾ ਮੈਨੂੰ, ਮਾਰ ਦੇਵੇਗਾ ਜਾਨੋਂ ।

ਮੌਤੋਂ ਪਹਿਲੇ ਮਰ ਗਏ ਜੇਹੜੇ, ਫਿਰ ਕੀ ਖੌਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ।

ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲੇ ਠਾ ਲਈ ਸੀ, ਮੌਤ ਕੋਲੋਂ ਕੀ ਜਰਨਾ ।

ਅੱਜ ਨਾ ਮੋਇਆ ਤਾਂ ਕੀ ਹੋਯਾ, ਓੜਕ ਇਕ ਦਿਨ ਮਰਨਾ ।

ਜਾਂ ਉਹ ਟੁਰਦੀ ਟੁਰਦੀ ਪਹੁੰਚੀ, ਓਸ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ ਨੇੜੇ ।

ਡਿਠਾ ਸ਼ਹਿਰ ਅਜਾਇਬ ਸੋਹਣਾ, ਇਕ ਸੌ ਫੀਲ ਚੌਫੇਰੇ ।

ਇਕੋ ਹੈ ਦਰਵਾਜ਼ਾ ਉਸਦਾ, ਸੋਹਣਾ ਜੜਤ ਜੜਾਯਾ ।

ਪੜ੍ਹ ਬਿਸਮਿਲਾਹ, ਦੁਖ ਦਾ ਕਰ, ਅੰਦਰ ਕਦਮ ਟਿਕਾਯਾ ।

ਕੀਤਾ ਸੈਰ ਸ਼ਹਿਰ ਦਾ ਉਸ ਨੇ, ਅੰਦਰ ਵੜ ਕੇ ਸਾਰਾ ।

ਹਰ ਇਕ ਚੀਜ਼ ਅਜਾਇਬ ਤਾਜ਼ਾ, ਰੰਗਾ ਰੰਗ ਨਜ਼ਾਰਾ ।
ਪਰ ਇਕ ਆਦਮਜ਼ਾਦਾ ਉਥੇ, ਨਜ਼ਰ ਨਾ ਆਵੇ ਕੋਈ ।
ਇਹ ਕੀ ਕਹਿਰ ਅਲਾਹੀ, ਦੁਨੀਆ ਦੇਖਤ ਅਜਬ ਹੋਈ ।
ਕਿਥੇ ਟੁਰ ਗਏ ਲੋਕ ਸ਼ਹਿਰ ਦੇ, ਸੁੰਞੀਆਂ ਛਡ ਦੁਕਾਨਾਂ ।
ਖੁੱਲਮ ਖੁੱਲਾ ਛਡ ਗਏ ਕਿਉਂ ਪਿੱਛੇ, ਮਾਲ ਖਜ਼ਾਨਾਂ ।
ਅਗੇ ਇਕ ਸੁਹਾਣਾ ਨਜ਼ਰ ਪਿਓ, ਜੋ ਚੰਗਾ ਭਵਨ ਸੁਹਾਵਾ ।
ਉਸਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਂਦੀ ਜੋਗਨ, ਜਰਾ ਨਾ ਕਰਦੀ ਸੰਗਾ ।
ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਵਿਚ ਬੈਠੀ ਹੋਈ, ਡਿਠੀ ਇਕ ਜਨਾਨੀ ।
ਉਮਰ ਅਵਾਇਲ, ਸ਼ੋਖ ਨਗਾਹ, ਸੂਰਤ ਦੀ ਲਾਸਾਨੀ ।
ਉਸਦੇ ਪਾਸ ਖਲੋ ਕੇ ਜੋਗਨ, ਪੁੱਛੇ ਨਾਲ ਤਸੱਲੀ ।
ਕੌਣ ਕੋਈ ਤੂੰ ਇਸ ਸ਼ਹਿਰ ਵਿਚ, ਦਿਸੇ ਕੱਲ ਮਕੱਲੀ ।
ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣਕੇ ਓਸ ਲੜਕੀ ਦੇ, ਨੀਰ ਅੱਖੀਂ ਚਲ ਆਯਾ ।
ਰੋਂਦੀ ਰੋਂਦੀ ਉਠ ਖਲੋਤੀ, ਲੈ ਉਸਨੂੰ ਗਲ ਲਾਯਾ ।
ਜੋਗਣ ਆਖੇ, ਨਾ ਰੋ ਭੈਣਾ, ਦੱਸ ਹਕੀਕਤ ਸਾਰੀ ।
ਕੇਹੜਾ ਦੇਸ, ਟਿਕਾਣਾ ਤੇਰਾ, ਕਿਸਦੀ ਨਾਰ ਪਿਆਰੀ ।
ਆਖੇ, ਨਾਮ ਮੇਰਾ ਹੈ ਅਨੀਚਰ, ਸੌਦਾਗਰ ਦੀ ਜਾਈ ।
ਜੰਮੀ ਪਲੀ ਸਦਾ ਵਿਚ ਮੌਜਾਂ, ਗਮ ਨਾ ਡਿਠਾ ਕਾਈ ।
ਜਾਂ ਮੈਂ ਜੁਆਨ ਹੋਈ ਤਾਂ ਮਾਂ ਪਿਓ, ਮੇਰਾ ਕਾਜ ਰਚਾਇਆ ।
ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਪਿਆਰਾ ਲਾੜਾ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਆਹਣ ਆਯਾ ।
ਕੀ ਮੈਂ ਜੋਗਨ ਦੱਸਾਂ ਤੈਨੂੰ, ਉਸ ਵੇਲੇ ਦੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ।
ਕਰ ਕਰ ਯਾਦ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਵੇਲਾ, ਪੈਣ ਜਿਗਰ ਵਿਚ ਸੱਲਾਂ ।
ਰਾਤੀਂ ਸੁੱਤੀਆਂ ਮਹਲੀ ਚੜ੍ਹਕੇ, ਮੈਂ ਤੇ ਕਿਸਮਤ ਮੇਰੀ ।
ਪਿਛਲੇ ਵੇਲੇ ਅਚਨਚੇਤ ਵਗੀ, ਲਾਲ ਹਨੇਰੀ ਫੇਰੀ ।
ਜਾਗ ਆਈ ਤੇ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾ ਮੈਂ, ਡਿਠਾ ਚਾਰ ਚੁਫੇਰੇ ।
ਪਲੰਘ ਮੇਰਾ ਖੁਦ ਉਡਦਾ ਜਾਂਦਾ, ਅਸਮਾਨਾਂ ਦੇ ਨੇੜੇ ।
ਨਾ ਉਹ ਜੰਞ, ਨਾ ਲਾੜਾ ਦਿਸੇ, ਨਾ ਉਹ ਪਿਆਰੀ ਸੱਯਾਂ ।
ਦਿਲ ਵਿਚ ਗਮਾਂ ਦੀਆਂ ਅਣਗਿਣ ਦਲੀਲਾਂ, ਪਈਆਂ ਸਈਆਂ ।
ਹੇਠ ਮੇਰੇ ਸਨ ਬੱਦਲ ਫਿਰਦੇ, ਕਾਲੇ ਕਾਲੇ ਸਾਰੇ ।
ਉਤੇ ਦਿਸਣ ਨੇੜੇ ਨੇੜੇ, ਅਸਮਾਨਾਂ ਦੇ ਤਾਰੇ ।
ਮੈਂ ਜਾਣਾ ਜੇ ਕੋਈ ਸੁਫਨਾ, ਮੈਨੂੰ ਦਿੱਸ ਰਿਹਾ ਸੀ ।
ਅੱਖੀਂ ਮਲ ਕੇ ਦੇਖਣ ਲਗੀ, ਜਾਗ ਅਜੇ ਨਹੀਂ ਆਈ ।
ਫਿਰ ਮੈਂ ਉਤਰ ਕੇ ਅਸਮਾਨੋਂ, ਲਥੀ ਏਸ ਟਿਕਾਣੇ ।

ਡਿਠੇ ਚਾਰ ਖਲੋਤੇ ਹੋਏ, ਦਿਓ ਮੇਰੇ ਸਰਹਾਣੇ ।

ਆਪਸ ਅੰਦਰ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ, ਚਲੋ ਹੋਰ ਲਿਆਈਏ ।

ਸਾਰੀ ਜੰਞ ਤਾਈਂ ਅਜ ਰਾਤੀਂ, ਆਦਮ ਮਾਸ ਖਲਾਈਏ ।

ਸੁਣ ਏਹ ਜੋਗਨ, ਕਿਸੇ ਤਰੀਕੇ, ਇਸ ਤੋਂ ਬਚਦਿਆਂ ਨਾਹੀਂ ।

ਰਾਤੀਂ ਜੰਞ ਆਵੇਗੀ ਏਥੇ, ਕਨਕਬਾਬ ਅਸਾਂਹੀ ।

ਜੋਗਨ ਆਖੇ, ਨਾ ਰੋ ਭੈਣਾ, ਸਾਡਾ ਹੈ ਅੱਜ ਅੱਲਾ ।

ਆਪੇ ਰੱਖ ਲਵੇਗਾ ਸਾਨੂੰ, ਦਿਲ ਚ ਰੱਖ ਤਸੱਲਾ ।

ਇਹ ਗੱਲ ਕਹਿ ਕੇ ਉਠੀ ਜੋਗਨ, ਬਾਹਰ ਦੇ ਵਲ ਜਾਵੇ ।

ਲੈ ਕੇ ਨਕਸ਼ ਮੁਬਾਰਕ ਤਾਈਂ, ਬੂਹੇ ਤੇ ਲਟਕਾਵੇ ।

ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਹੁਣ ਦੋਹਾਂ ਜਣੀਆਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਲੰਗਾਯਾ ।

ਬਾਹਰੋਂ ਮੁੜਣ ਪਛਾਂਹ ਜਾਲਮ, ਅੰਦਰ ਕੋਈ ਨਾ ਆਯਾ ।

ਰਾਤ ਪਈ ਤੇ ਜੰਞ ਉਹਨਾਂ ਦੀ, ਬੂਹੇ ਆਣ ਖਲੋਂਦੀ ।

ਨਕਸ਼ ਵਿਚੋਂ ਇਕ ਅੱਗ ਅਲੰਬਾ, ਦੌੜ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੈਂਦੀ ।

ਨੱਸੇ ਜਾਵਣ ਦਿਓ ਹਰਾਮੀ, ਪਿੱਛੇ ਅੱਗ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ।

ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਪੁਕਾਰਨ ਸਭੇ, ਰੋ ਰੋ ਹਾਲ ਵੰਞਾਂਦੇ ।

ਇਕ ਮੁਅੱਕਲ ਆਤਸ਼ ਵਿਚੋਂ, ਬੋਲ ਪਿਆ ਇਕ ਵਾਰੀ ।

ਕਿਧਰ ਜਾਸੇ ਨੱਸ ਅਸਾਂ ਤੋਂ, ਸਾੜਦਿਆਂ ਜੰਞ ਸਾਰੀ ।

ਜੇਕਰ ਕੁਛ ਹਯਾਤੀ ਚਾਹੋ, ਕਰੋ ਨਾ ਸ਼ੋਰ ਪੁਕਾਰੀ ।

ਉਸ ਜੋਗਨ ਨੂੰ ਚਲ ਮਨਾਓ, ਤਾਂ ਹੋਵੇ ਛੁਟਕਾਰੀ ।

ਸਭੇ ਆਖਣ, ਚਲੋ ਯਾਰੋ, ਜੋਗਨ ਪਾਸ ਸ਼ਤਾਬੀ ।

ਓਥੇ ਮਿੰਨਤਾਂ ਤਰਲੇ ਕਰ ਲਈਏ, ਮਰੋ ਨਾ ਵਿਚ ਖਰਾਬੀ ।

ਆ ਖਲੋਤੇ ਖੂਹੇ ਅਗੇ, ਦੂਰੋਂ ਅਰਜ਼ਾਂ ਕਰਦੇ ।

ਜੋਗਨ, ਅੱਗ ਤੋਂ ਬਚਾਵੀਂ ਸਾਨੂੰ, ਬਾਝ ਗੁਨਾਹੋਂ ਮਰਦੇ ।

ਜੋਗਨ ਨੇ ਤਾਵੀਜ਼ ਲੁਕਾਯਾ, ਬੁਝ ਗਈ ਅੱਗ ਸਾਰੀ ।

ਸਭੇ ਦਿਓ ਜੋਗਨ ਅਗੇ ਕਰਦੇ, ਤਾਬਿਆਦਾਰੀ ਭਾਰੀ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੀਦ ਅਗੇ ਆ ਸਭਨਾਂ, ਦੋਵਾਂ ਨੇ ਹਥ ਜੋੜੇ ।

ਕਿਆ ਤਾਕਤ ਸੀ ਦੇਵਾਂ ਸੰਦੀ, ਹੁਕਮ ਓਹਦਾ ਕੋਈ ਮੋੜੇ ।

ਜੋਗਨ ਆਖੇ, ਉਠੋ ਜਲਦੀ, ਏਹ ਲੜਕੀ ਲੈ ਜਾਓ ।

ਜਿਥੋਂ ਚੁਕ ਲਿਆਂਦੀ ਹੈ ਸੀ, ਓਸੇ ਥਾਂ ਪਹੁੰਚਾਓ ।

ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਪਹੁੰਚਾ ਮਹਲੋਂ, ਦਿਓ ਸ਼ਤਾਬੀ ਆਵਣ ।

ਹੋਰ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਓ ਜਲਦੀ, ਹਥ ਬੰਨ ਅਰਜ਼ ਸੁਣਾਵਣ ।

ਜੋਗਨ ਆਖੇ, ਸਭੇ ਰਲ ਕੇ, ਵਿਚ ਪਹਾੜਾਂ ਜਾਓ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਤਾਈਂ, ਜਾ ਕੇ ਲਭ ਲਿਆਓ ।

ਓੜਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਵਾਂ ਰਲ ਕੇ, ਉਸ ਵਲ ਕਦਮ ਉਠਾਯਾ ।

ਵਿਚ ਪਹਾੜਾਂ, ਖੁੰਦਰ ਗਾਰਾਂ, ਆਦਮਜ਼ਾਦ ਨਾ ਪਾਯਾ ।

ਫਿਰ ਤੁਰ ਕੇ ਓਹ ਜੂਹ ਆਪਣੀ, ਵਿਚ ਮੁੜ ਕੇ ਆਏ ਸਭੇ ।

ਐ ਜੋਗਨ, ਕੋਈ ਆਦਮਜ਼ਾਦਾ, ਵਿਚ ਕੋਹਕਾਫ ਨਾ ਲਭੇ ।

ਵਿਚ ਦਲੀਲਾਂ ਬੈਠੀ ਜੋਗਨ, ਹੋਰ ਦਿਓ ਇਕ ਆਯਾ ।

ਆਖਣ ਲਗਾ, ਮੈਂ ਕੁਝ ਯਾਰੋ, ਥੋੜਾ ਪਤਾ ਲਿਆਯਾ ।

ਸਾਡੀ ਜੂਹ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ ਇਕ, ਬਾਗ ਦੇਵਾਂ ਦਾ ਸਾਈਂ ।

ਦੋਵਾਂ ਪਰੀਆਂ ਵਿਚੋਂ ਡਰਦਾ, ਓਥੇ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਈਂ ।

ਉਪਰ ਉਡਿਆ ਜਾਂਦਿਆਂ ਮੈਨੂੰ, ਬੂ ਆਦਮ ਦੀ ਆਈ ।

ਅੱਗੇ ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ, ਅੰਦਰ ਕੀ ਕੁਛ ਸਾਈਂ ।

ਮੈਂ ਸੁਣਿਆ, ਜਵਾਲ ਦਿਓ ਨੇ, ਹੈ ਉਹ ਬਾਗ ਬਨਾਯਾ ।

ਫਿਰਦੇ ਵਡਾ ਕੋਟ ਲਗਾ ਕੇ, ਵਡਾ ਫਲ ਲਗਾਯਾ ।

ਐ ਜੋਗਨ, ਓਹ ਰਾਹ ਦੁਰਾਡਾ, ਪੈਂਡਾ ਸਖਤ ਉਖੇਰਾ ।

ਬਹੁਤ ਮੁਹਾਲ ਦੱਸਦਾ ਮੈਨੂੰ, ਓਥੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇਰਾ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਕਹੇ, ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ, ਰਸਤਾ ਦੱਸ ਸ਼ਤਾਬੀ ।

ਕਿਧਰ ਬਾਗ ਨੇੜੇ, ਰਾਹ ਜਾਣਾ, ਕੇਹੜੀ ਵਿਚ ਖਰਾਬੀ ।

ਹੁਣ ਉਹ ਦਿਓ ਵਜ਼ੀਰਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ, ਸਾਰਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵੇ ।

ਏਥੋਂ ਚੜ੍ਹਦੇ ਪਾਸੇ ਦੇ ਵਲ, ਕੋਈ ਰਾਹ ਜਾਵੇ ।

ਅਗੇ ਇਕ ਦਰਿਆ ਆਵੇਗਾ, ਜੇ ਕੋਈ ਪਾਰ ਲਗਾਵੇ ।

ਉਸਦੇ ਅਗੇ ਜੂਹ ਮਰਦਾਂ ਦੀ, ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਆਵੇ ।

ਆਦਮੀਆਂ ਦੇ ਪਿੰਡਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਲੰਘ ਜਾਵੇ ਜਦ ਅਗੇ ।

ਸਿਰ ਚੋਟੀ ਕੋਹਕਾਫ ਪਹਾੜੀ, ਦੂਰੋਂ ਦਿਸਣ ਲਗੇ ।

ਅਗੇ ਹੈ ਖੁੰਦਰ ਵਡੀ ਜਿਹੀ, ਬੇਸਖਤ ਹਨੇਰਾ ।

ਓਥੇ ਬਾਗ ਜਵਾਲ ਦਿਓ ਦਾ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਮਕਸਦ ਤੇਰਾ ।

ਜੋਗਨ ਦਾ ਬਹੁਤ ਮੁਸ਼ਕਲ ਦਰਿਆ ਸੇ ਪਾਰ ਉਤਰਨਾ

ਓੜਕ ਤਰਫ ਸਫਰ ਦੀ, ਮੁੜ ਕੇ ਉਠ ਤੁਰੀ ਕਰ ਧਾਈ ।

ਦੋ ਤਿੰਨ ਚਾਰ ਕੋਹਾਂ ਦਾ ਪੈਂਡਾ, ਦਿਨ ਵਿਚ ਕਰਦੀ ਸਾਈ ।

ਏਹ ਕੀ ਜਾਣਣ ਸੈਰ ਸਫਰ ਦੀ, ਇਹ ਬਾਗਾਂ ਦੀਆਂ ਕਲੀਆਂ ।

ਨਾਜ਼ਕ ਪੈਰ ਫੁਲਾਂ ਦੇ ਹਾਣੇ, ਖਿੰਘਰ ਹੋਈਆਂ ਤਲੀਆਂ ।

ਜਾਂ ਓਹ ਹੱਟ ਓਹਦੀ ਦੇ ਵਿਚੋਂ, ਲੰਘ ਅਗਾਹਾਂ ਜਾਂਦੀ ।
ਕਾਲਾ ਨੀਰ ਵਗੇ ਜਲ ਖੂਨੀ, ਦੇਖ ਭਉ ਗਮ ਖਾਂਦੀ ।
ਕੰਢੇ ਬੈਠੀ ਨਦੀ ਦੇ ਰੋਂਦੀ, ਕੇਹੜਾ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵੇ ।
ਏਹ ਦਰਿਆ ਵਗੇਂਦਾ ਤਾਰੂ, ਵੰਜੀ ਹਥ ਨਾ ਆਵੇ ।
ਨਾਂ ਪੁਲ, ਬੇੜੀ, ਪਤਨ ਏਥੇ, ਨਾ ਕੋਈ ਵੰਜ ਮੁਹਾਨਾ ।
ਨਾਂ ਸਰਨਾ ਕੋਈ, ਤੁਲਹਾ ਤੰਬੂ, ਨਾ ਮੈਂ ਤਰਨਾ ਜਾਣਾ ।
ਬੈਠੀ ਉਥੇ ਵਿਚ ਗਮਾਂ ਦੇ, ਕਈ ਦਲੀਲਾਂ ਕਰਦੀ ।
ਸਗੋਂ ਜ਼ਿਆਦਾ ਨੀਰ ਨਦੀ ਜਾਣਾਲ, ਹੰਝੂ ਦੇ ਭਰਦੀ ।
ਲੜਕੀ ਸੀ ਇਕ ਰੁੜਦੀ ਜਾਂਦੀ, ਗੋਲੀ ਬਹੁਤ ਵਡੇਰੀ ।
ਮਾਰੇ ਛਾਲ ਓਹਦੇ ਪਰ ਜੋਗਨ, ਬੈਠੀ ਨਾਲ ਦਲੇਰੀ ।
ਹੁਣ ਉਹ ਗੋਲੀ ਰੁੜਦੀ ਜਾਵੇ, ਜਿਧਰ ਪਾਣੀ ਵੱਗੇ ।
ਬੈਠ ਗਈ ਉਹ ਨਾਲ ਦਲੇਰੀ, ਚੰਦੀ ਦੇ ਉਸ ਲੰਮੇ ਲਗੇ ।
ਜਾਂ ਵਿਚ ਘਾਰ ਨਦੀ ਦੇ ਆਈ, ਵਗੇ ਲਾਲ ਹਨੇਰੀ ।
ਗੋਲੀ ਚੱਕਰ ਖਾਵਣ ਲਗੀ, ਪੈ ਗਈ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰੀ ।
ਉਚੀ ਉਚੀ ਰੋਵਣ ਲਗੀ, ਪੇਸ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਂਦੀ ।
ਛਲਾਂ ਦੇ ਵਿਚ ਆਜਿਜ ਹੋ ਗਈ, ਬਹੁਤੇ ਗੋਤੇ ਖਾਂਦੀ ।
ਆਖੇ, ਰੱਬਾ ਮਾਰ ਨਾ ਮੈਨੂੰ, ਮੈਂ ਵਿਚ ਦੋਸ਼ ਨਾ ਕੋਈ ।
ਕੇਹੜੇ ਐਬ ਗੁਨਾਹ ਦੀ ਸ਼ਾਮਤ, ਆਣ ਦੁਖਾਂ ਵਿਚ ਢੋਈ ।
ਮੈਂ ਹਾਂ ਮਰਨ ਦੇ ਵਿਚ ਰਾਜ਼ੀ, ਜੇ ਤੂੰ ਮਾਰੇ ਮੈਨੂੰ ।
ਐਪਰ ਰੱਖੀਂ ਸਹੀ ਸਲਾਮਤ, ਤੂੰ ਇਕ ਬਾਪ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ।
ਸਬਰ ਦੇਵੇ ਇਕ ਮਾਂ ਮੇਰੀ ਨੂੰ, ਮੈਨੂੰ ਮੂਲ ਨਾ ਰੋਵੇ ।
ਡਾਢੇ ਦਿਲੇ ਵਿਚ ਵਡੀ ਸਾਰੀ, ਅੱਖੀਂ ਬੰਨ ਖਲੋਵੇ ।
ਤੇ ਉਹ ਜੋੜੀ ਰੱਖ ਸਲਾਮਤ, ਮੇਰੇ ਵੀਰ ਪਿਆਰੇ ।
ਉਹਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਸੋਹਣਾ ਕੇਹੜਾ, ਅੰਦਰ ਆਲਮ ਸਾਰੇ ।
ਵਿਚ ਹਯਾਤੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇਹਾਂ ਨੂੰ, ਤੱਤੀ ਵਾ ਨਾ ਲਾਵੀ ।
ਮੇਰੀ ਤੱਤੀ ਦਾ ਨਾਮ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ, ਯਾਦ ਨਾ ਮੂਲ ਕਰਾਈਂ ।
ਸ਼ਾਇਦ ਰੋਣ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਵੇ, ਵਿਚ ਵਿਛੋੜੇ ਮੇਰੇ ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਲੇ ਰੋਵਣ ਹਰਦਮ, ਮੇਰੇ ਲੇਖ ਬਬੇਰੇ ।
ਯਾ ਰੱਬ, ਉਹ ਵੀਰਾਂ ਦੀ ਜੋੜੀ, ਕਦੇ ਤੇ ਫੇਰ ਮਲਾਵੀਂ ।
ਪਿਆਰੀ ਪਿਆਰੀ ਸ਼ਕਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ, ਇਕੋ ਵਾਰ ਦਿਖਾਵੀਂ ।
ਉਨ੍ਹਾਂ ਬਦਲੇ ਮੈਂ ਦੁਖ ਝਲੇ ਤੇ, ਅਜ ਜਾਨ ਗਵਾਈ ।
ਸਭਨਾਂ ਨਾਲੋਂ ਦੁਖ ਜ਼ਿਆਦਾ, ਵੀਰਾਂ ਵਿਚ ਜੁਦਾਈ ।

ਦੇਖ ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼, ਇਹ ਕੈਸੀ, ਹਰ ਮੁਹੱਬਤ ਭੈਣਾਂ ।
ਬਾਝ ਦੀਦਾਰ ਪਿਆਰ ਤੁਸਾਡੇ, ਹੋਰ ਉਹਨਾਂ ਕੀ ਲੈਣਾ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੀਦ ਦਾ ਗੁਜਰੀ ਥਾਂਉਂ ਗੁਜ਼ਰਨਾ ਅਤੇ ਦੋ ਵਿਛੜਿਆਂ ਹੋਇਆਂ ਨੂੰ ਮਿਲਾਉਣਾ

ਜੋਗਨ ਘੁੰਮਣ ਘੇਰੇ ਦੇ ਵਿਚ, ਪਾਈ ਬਹੁਤ ਲਚਾਰੀ ।
ਭਿੱਜ ਗਿਆ ਤਵੀਜ਼ ਵਲੀ ਦਾ, ਗਈ ਕਰਾਮਾਤ ਸਾਰੀ ।
ਦੂਜਾ ਮਣਕਾ ਮੂੰਹ ਵਿਚ ਜੇਹੜਾ, ਉਹ ਭੀ ਡਿਗ ਪਿਆ ਸੀ ।
ਹੋਰ ਬਥੇਰਾ ਰੋਵਣ ਲਗੀ, ਅੰਗ ਫਰਕ ਰਿਹਾ ਸੀ ।
ਓੜਕ ਗੋਲੀ ਰੁੜਦੀ ਰੁੜਦੀ, ਪਾਰ ਕਨਾਰੇ ਜਾਂਦੀ ।
ਮਾਰ ਛਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਜੋਗਨ, ਸਾਰੇ ਫਿਕਰ ਗਵਾਂਦੀ ।
ਲੰਘ ਗਈ ਜਾਂ ਪਾਰ ਵਿਚਾਰੀ, ਸ਼ੁਕਰ ਖੁਦਾ ਦਾ ਕਰਦੀ ।
ਰਸਤਾ ਫੇਰ ਅਗਾਂਹ ਵਾਲਾ, ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਫੜਦੀ ।
ਅਗੋਂ ਨਜ਼ਰ ਅਬਾਦੀ ਆਈ, ਵੱਗਣ ਖੂਹ ਝਲਾਰਾਂ ।
ਕਿਧਰੇ ਮਹਲ ਮੁਨਾਰੇ ਦਿਸਣ, ਕਿਧਰੇ ਬਾਗ ਬਹਾਰਾਂ ।
ਜਾਂ ਤੇ ਜੋਗਨ ਟੁਰਦੀ ਜਾਂਦੀ, ਹੋਈ ਅਗਾਹਾਂ ਹੋਈ ।
ਰਾਹ ਵਿਚ ਡੋਲਾ ਨਜ਼ਰ ਪਿਆ ਇਕ, ਜੰਞ ਕਹਾਰ ਨਾ ਕੋਈ ।
ਡੋਲੀ ਦੇ ਵਿਚ ਵਹੁਟੀ ਬੈਠੀ, ਹਾਰ ਸ਼ਿੰਗਾਰਾਂ ਵਾਲੀ ।
ਜੇਵਰ ਲਾਲ ਜਵਾਹਰ ਸੋਹਣਾ, ਸੂਰਤ ਅਜਬ ਨਿਰਾਲੀ ।
ਜੋਗਨ ਵੇਖ ਡਰੀ ਉਸ ਪਾਸੋਂ, ਏਹ ਕੀ ਭੇਦ ਅਲਾਹੀ ।
ਵਹੁਟੀ ਆਖੇ, ਨਾ ਡਰ ਭੈਣੇ, ਮੈਂ ਵਿਚ ਐਬ ਨਾ ਕਾਈ ।
ਜੋਗਨ ਪੁੱਛੇ, ਕੌਣ ਕੋਈ ਤੂੰ, ਸੁੰਦਰ ਰੂਪ ਜਨਾਨੀ ।
ਕੇਹੜਾ ਛੱਡ ਗਿਆ ਤੁਧ ਏਥੇ, ਸਾਰੀ ਦੱਸ ਕਹਾਣੀ ।
ਫੇਰ ਜਵਾਬ ਦਿਤਾ ਉਸ ਲੜਕੀ, ਨਾ ਜਾ ਭੈਣ ਪਿਆਰੀ ।
ਖੋਲ ਸੁਣਾਵਾਂ ਹਾਲਤ ਤੈਨੂੰ, ਦੁਖਾਂ ਵਾਲੀ ਸਾਰੀ ।
ਮੈਂ ਤੱਤੀ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਹਾਂ, ਇਕ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਜਾਈ ।
ਉਹ ਸ਼ਹਿਜ਼ਾਦਾ ਜੇਹੜਾ ਮੈਨੂੰ, ਵਿਆਹੁਣ ਆਯਾ ਸਾਈਂ ।
ਅਹਹੈ ਆਸ਼ਕ ਗੋਲੀ ਉਤੇ, ਇਸ਼ਕ ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਮਰਦਾ ।
ਇਕ ਇਕ ਪਲ ਭੀ ਉਸ ਰੀਲੀ ਦਾ, ਮੂਲ ਵਸਾਹ ਨਾ ਕਰਦਾ ।
ਜਾਂ ਉਹ ਲਾੜਾ ਸੁੰਦਰ ਸੂਰਤ, ਮੈਨੂੰ ਵਿਆਹੁਣ ਆਯਾ ।
ਉਹ ਗੋਲੀ ਸੌਂਕਣ ਮੇਰੀ ਨੂੰ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਯਾ ।
ਜਾਂ ਤੇ ਡੋਲੀ ਪਾਵਣ ਲਗੇ, ਮਾਪੇ ਮੇਰੇ ਤਾਈਂ ।

ਨਾਲ ਵਿਛੋੜੇ ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ, ਰੋ ਰੋ ਮਾਰਾਂ ਆਹੀਂ ।
ਰਾਹ ਵਿਚ ਗਿੱਲੀ ਸਿਆਹੀ ਲੈ ਕੇ, ਮੂੰਹ ਮੇਰੇ ਤੇ ਲਾਈ ।
ਖਾਵੰਦ ਮੇਰੇ ਅਗੇ ਜਾ ਕੇ, ਇਹ ਗੱਲ ਆਖ ਸੁਣਾਈ ।
ਉਹ ਬਦ ਸ਼ਕਲ ਦਸੌਂਦੀ ਮੈਨੂੰ, ਵਹੁਟੀ ਮੇਰੀ ਕਾਲੀ ।
ਫੀਨਾ ਨੱਕ ਤੇ ਦੁਨੀਆਂ ਅੱਖੀਆਂ, ਵਡਿਆਂ ਦੰਦਾਂ ਵਾਲੀ ।
ਸੁਣ ਲੈ ਜੋਗਨ, ਮੈਂ ਉਸ ਵੇਲੇ, ਬੋਲੀ ਨਾ ਸ਼ਰਮਾਂਦੀ ।
ਤਾਈਂ ਅੱਜ ਅੰਧੇਰੀ ਵਗੀ ਮੈਂ, ਪਰ ਆਣ ਗਮਾਂ ਦੀ ।
ਮੈਨੂੰ ਛੱਡ ਅਕੇਲੀ ਇਥੇ, ਆਪ ਟੁਰ ਗਏ ਸਾਰੇ ।
ਮਾਂ ਪਿਓ ਮੇਰੇ ਨੂੰ ਭੀ ਹਰਗਿਜ਼, ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਇਹ ਕਾਰੇ ।
ਜੋਗਨ ਆਖੇ, ਚਲ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ, ਨਾਲ ਤੇਰੇ ਮੈਂ ਜਾਵਾਂ ।
ਜਿਉਂ ਕਰ ਹੋਵੇ, ਮੈਂ ਉਹ ਤੈਨੂੰ, ਤੇਰਾ ਖਸਮ ਮਿਲਾਵਾਂ ।
ਓੜਕ ਨਾਲ ਗਈ ਲੈ ਜੋਗਨ, ਉਸ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਤਾਈਂ ।
ਜਿਥੇ ਸੌਹਰੇ ਉਸ ਕੁੜੀ ਦੇ, ਪਹੁੰਚੀ ਜਾ ਉਸ ਥਾਈਂ ।
ਬਾਹਰ ਸ਼ਹਿਰੋਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੇ, ਸੀ ਇਕ ਬਾਗ ਬਨਾਯਾ ।
ਉਸਦੇ ਵਿਚ ਸਨ ਉਹ ਗੋਲੀ ਰਖੇ, ਡੇਰਾ ਲਾਯਾ ।
ਪੁੱਛ ਪੁੱਛਾ ਕੇ ਦੋਵੇਂ ਜਣੀਆਂ, ਬਾਗ ਉਸ ਵਲ ਗਈਆਂ ।
ਹੁਣ ਕੇਹੜੀ ਤਜਵੀਜ਼ ਬਨਾਈਏ, ਆਣ ਦਲੀਲਾਂ ਪਈਆਂ ।
ਓੜਕ ਇਕ ਲਾਹ ਬਨਾਈ, ਏਥੇ ਭੇਸ ਵਟਾਈਏ ।
ਬਣਕੇ ਗੁਜਰੀ, ਦੁੱਧ ਬਹਾਨੇ, ਬਾਗ ਉਹਦੇ ਵਿਚ ਜਾਈਏ ।
ਦੋ ਤਿੰਨ ਗਾਈਆਂ ਤੇ ਇਕ ਨੌਕਰ, ਲਾਯਾ ਨੇੜੇ ਆਯਾ ।
ਉਸੇ ਬਾਗੋਂ ਨੇੜੋਂ ਉਹਨਾਂ, ਡੇਰਾ ਜਾ ਜਮਾਯਾ ।
ਇਕ ਰਾੜ ਮਜ਼ਦੂਰ ਲਿਆ ਕੇ, ਉਸ ਨੇ ਸੁਰੰਗ ਪੁਟਾਈ ।
ਆਪਣੇ ਡੇਰਿਓਂ ਕਢ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਅੰਦਰ ਬਾਗ ਪੁਚਾਈ ।
ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਨਾ ਲੰਘਣ ਦੇਂਦੇ, ਬੂਹੇ ਰਾਹ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ।
ਤਾਂ ਇਹ ਸੁਰੰਗ ਬਣਾਈ ਉਹਨਾਂ, ਕੀਤਾ ਰਾਹ ਪਿਛੇ ਨੂੰ ।
ਕਰ ਕੇ ਕੰਮ ਤਿਆਰ ਤਮਾਮੀ, ਜੋਗਨ ਭੇਸ ਬਨਾਕੇ ।
ਸਿਰ ਤੇ ਮਟਕੀ, ਗਲ ਵਿਚ ਕੁਰਤੀ, ਲੈਂਗਾ ਲੱਕ ਸੁਹਾਯਾ ।
ਨਾਤੀ ਬੈਹ ਕੇ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ, ਸਾ ਗਰਦ ਉਤਾਰੀ ।
ਮੁਦਤ ਪਿਛੋਂ ਫੇਰ ਹੁਸਨ ਦੀ, ਆਈ ਉਸ ਪਰਵਾਰੀ ।
ਉਹ ਜੋ ਮੁਖ ਮਨੋਹਰ ਉਸ ਨੇ, ਵਿਚ ਗਰਦ ਲੁਕਾਯਾ ।
ਗਰਦ ਉਡੀ ਜਿਉਂ ਬੱਦਲ ਵਾਂਗੂੰ, ਵਿਚੋਂ ਚੰਨ ਦਿਖਾਯਾ ।
ਜੇਹੜੇ ਸੂਰਜ ਉਪਰ ਹੈ ਸੀ, ਰਾਤ ਦੀ ਆਈ ਛਾਇਆ ।

ਉਸ ਨੇ ਭੀ ਅਜ ਗੁਜਰੀ ਉਪਰ, ਲਾ ਦਿਤੀ ਰੁਸ਼ਨਾਈ ।
ਉਹ ਦਰਿਆ ਹੁਸਨ ਦਾ ਅਗੇ, ਸੁਕ ਗਿਆ ਸੀ ਜੇਹੜਾ ।
ਕੰਡਿਆਂ ਉਤੋਂ ਉਠ ਆਯਾ, ਚੜ੍ਹਿਆ ਨੀਰ ਵਧੇਰਾ ।
ਉਹ ਕੁਮਲਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੇਹੜਾ, ਸੋਹਣ ਫੁਲ ਚਮਨ ਦਾ ।
ਹਾਰਿਆ ਕੀਤਾ ਉਸਨੂੰ ਜਲਦੀ, ਪਾਣੀ ਪਾ ਹੁਸਨ ਦਾ ।
ਤੋੜੀ ਬੀਨ ਬੈਰਾਗਣ ਭੰਨੀ, ਦੁੱਧ ਸਿਰੇ ਤੇ ਚਾਯਾ ।
ਜੋਗਨ ਤੋਂ ਅਜ ਫੇਰ ਵਿਚਾਰੀ, ਗੁਜਰੀ ਨਾਮ ਰਖਾਯਾ ।

ਜਾਣਾ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੀਦ ਜੋਗਨ ਕਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਕੇ ਬਾਗ ਮੇਂ ਗੁਜਰੀ ਬਨ ਕਰ ਔਰ ਉਸਕਾ ਆਸ਼ਕ ਹੋਣਾ

ਸ਼ਾਮ ਹੋਈ ਤੇ ਗਊਆਂ ਆਈਆਂ, ਗੁਜਰੀ ਦੁੱਧ ਚੁਵਾਯਾ ।
ਚਾਂਦੀ ਦੀ ਗਾਗਰ ਵਿਚ ਪਾ ਕੇ, ਸਿਰ ਦੇ ਉਪਰ ਚਾਯਾ ।
ਸੁਰੰਗ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਬਾਗ ਅੰਦਰ ਲੰਘ ਜਾਵੇ ।
ਲੈ ਲੌ ਤਾਜ਼ਾ ਦੁੱਧ ਗਾਈ ਦਾ, ਨਾਲ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣਾਵੇ ।
ਹੈ ਹੈਰਾਨ ਰਿਹਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਇਹ ਕੀ ਬੋਲਿਆ ਸਾਈ ।
ਏਹੋ ਜਿਹੀ ਅਵਾਜ਼ ਪਿਆਰੀ, ਮੈਨੂੰ ਕਿਥੋਂ ਆਈ ।
ਹੋਕਾ ਫਿਰ ਦਿਤਾ, ਤੇ ਗੁਜਰੀ ਬੋਲੀ ਦੂਜੀ ਵਾਰੀ ।
ਜਲਦੀ ਦੁੱਧ ਲਵੋ ਜਿਸ ਲੈਣਾ, ਭਾਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਭਾਰੀ ।
ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੇ ਉਠ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਉਤ ਵਲ ਨਜ਼ਰ ਉਠਾਈ ।
ਡਿਠੀ ਬਾਹਰ ਖਲੋਤੀ ਗੁਜਰੀ, ਸਿਰ ਪਰ ਮਟਕੀ ਚਾਈ ।
ਐਸੀ ਸੂਰਤ ਸੋਹਣੀ ਉਸ ਨੇ, ਨਹੀਂ ਡਿਠੀ ਸੀ ਕੋਈ ।
ਖੂਨੀ ਤੀਰ ਲਗੇ ਦੋ ਭਾਰੀ, ਗਸ਼ ਦੀ ਹਾਲਤ ਹੋਈ ।
ਇਹ ਕੀ ਵਿਚ ਹੁਸਨ ਦੇ ਅੱਲਾ, ਹੈ ਤਾਸੀਰ ਬਨਾਈ ।
ਜੋ ਦੇਖੇ ਹੋ ਆਸ਼ਕ ਬਣ ਕੇ, ਕਰਦਾ ਜਾਨ ਸਫਾਈ ।
ਜਾਂ ਬੇਹੋਸ਼ ਪਿਆ ਉਸ ਡਿਠਾ, ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦੇ ਤਾਈਂ ।
ਮੁੜ ਗਈ ਗੁਜਰੀ ਡੇਰੇ ਆਪਣੇ, ਉਸ ਸੁਰੰਗ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ।
ਜਾ ਕੇ ਉਸ ਵਹੁਟੀ ਦੇ ਅਗੇ, ਸਾਰੀ ਗੱਲ ਸੁਣਾਈ ।
ਕਹਿੰਦੀ, ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਤੇ ਮੇਰਾ, ਮੰਤਰ ਚਲ ਗਿਆ ਸਾਈਂ ।
ਰੱਬ ਚਾਹੇ ਤੇ ਜਲਦੀ ਤੈਨੂੰ, ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਪੁਚਾਵਾਂ ।
ਗੋਲੀ ਵਲੋਂ ਚਾ ਹਟਾਵਾਂ, ਤੇਰਾ ਇਸ਼ਕ ਲਗਾਵਾਂ ।
ਓਧਰ ਉਸ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਜਦ, ਹੋਸ਼ ਬਦਨ ਵਿਚ ਆਈ ।
ਉਚੀ ਵਾਜਾਂ ਮਾਰਨ ਲਗਾ, ਬਣ ਕੇ ਹਾਲ ਸੁਦਾਈ ।

ਲਿਆ ਗੁਜਰੀ, ਮੈਂ ਦੁੱਧ ਖਰੀਦਾਂ, ਖੜਾ ਉਡੀਕਾਂ ਤੈਨੂੰ ।
ਕਿਥੇ ਚਲੀ ਗਈ ਹੈਂ ਹੁਣ ਤੂੰ, ਧੋਖਾ ਦੇ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ।
ਆਈ ਦੌੜ ਸ਼ਤਾਬੀ ਗੋਲੀ, ਮੂੰਹ ਸਿਰ ਚੁੰਮਣ ਲਗੀ ।
ਕਿਥੇ ਆਣ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਉਤੇ, ਵਾ ਅਚਾਨਕ ਵਗੀ ।
ਪਾਣੀ ਲਿਆਵੇ, ਖੂਬ ਨੁਲਾਵੇ, ਹੋਰ ਪੁਸ਼ਾਕ ਪਹਿਨਾਵੇ ।
ਕੰਘੀ ਵਾਹਵੇ, ਬਾਲ ਬਣਾਵੇ, ਅਤਰ ਅਮੀਰ ਲਗਾਵੇ ।
ਪਲੰਘ ਵਿਛਾਵੇ, ਪੱਖਾ ਝਲੇ, ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਸੁਲਾਵੇ ।
ਸਯਦ ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼ ਹੁਣ ਏਥੋਂ, ਗੁਜਰੀ ਦੇ ਵਲ ਜਾਵੇ ।

ਜਾਣਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਕੀ ਔਰਤ ਕਾ ਗੁਜਰੀ ਬਨ ਕਰ ਆਪਣੇ ਉਪਰ ਫਰੇਫਤਾ ਕਰਣਾ

ਫਜ਼ਰ ਹੋਈ ਤੇ ਉਸ ਗੁਜਰੀ ਨੇ, ਕੁਲ ਪੁਸ਼ਾਕ ਉਤਾਰੀ ।
ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਹੈ ਵਲ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ, ਕਰਦੀ ਅਜ ਤਿਆਰੀ ।
ਓਹੋ ਮਟਕੀ, ਓਹੋ ਕੁਰਤੀ, ਓਹੋ ਲੈਂਗਾ ਪਾਂਦੀ ।
ਅੱਜ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਗੁਜਰੀ ਬਣਕੇ, ਸੁਰੰਗਾਂ ਵਿਚੋਂ ਦੀ ਜਾਂਦੀ ।
ਬਿਨਾਂ ਰੇਸ਼ਮ ਵਾਲ ਬਣਾਕੇ, ਨਾਲ ਜਵਾਹਰ ਜੁੜਦੀ ।
ਤਾਜ਼ਾ ਦੁੱਧ ਪਾਇਆ ਵਿਚ ਗਾਗਰ, ਸਿਰ ਦੇ ਉਪਰ ਧਰਦੀ ।
ਜਿਥੇ ਪਲੰਘ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਵਾਲਾ, ਓਥੇ ਜਾ ਖਲੋਂਦੀ ।
ਤਾਜ਼ਾ ਦੁੱਧ ਖਰੀਦੋ ਗੋ ਦਾ, ਉਚੀ ਹੋਕਾ ਦਿੰਦੀ ।
ਕੰਨ ਅਵਾਜ਼ ਪਈ ਜਾਂ ਉਸਦੇ, ਜਾਗ ਪਿਆ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ।
ਗੁਜਰੀ, ਦੱਸ ਜਾਈਂ ਅਜ ਮੈਨੂੰ, ਕੇਹੜਾ ਸ਼ਹਿਰ ਤਸਾਂਦਾ ।
ਗੁਜਰੀ ਆਖੇ, ਦੁੱਧ ਖਰੀਦੋ, ਛੱਡ ਦਲੀਲਾਂ ਸਭੇ ।
ਤਰਸੋਗੇ ਮਤ, ਦੁੱਧ ਅਗਾਂਹ ਨਾ, ਦੁਨੀਆਂ ਵਿਚ ਲੱਭੇ ।
ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਪਹਿਲਾਂ ਮੈਨੂੰ, ਦੱਸੀਂ ਤੂੰ ਟਿਕਾਣਾ ।
ਮੈਨੂੰ ਰੋਂਦਾ ਛੱਡ ਇਥਾਈਂ ਤੂੰ, ਹੁਣੇ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ।
ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ, ਚਿੰਤਪੁਰੇ ਵਿਚ, ਮੈਂ ਗੁਜਰੀ ਹਾਂ ਰਹਿੰਦੀ ।
ਲੋੜ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਦੁੱਧ ਖਰੀਦੋ, ਮੈਂ ਏਹ ਭਾਰ ਨਾ ਸਹਿੰਦੀ ।
ਸਿਰ ਤੇ ਭਾਰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਮਟਕੀ, ਕੌਣ ਵੇਲੇ ਦੀ ਖਲੀ ।
ਲੈ ਲੋ ਦੁੱਧ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਨਹੀਂ ਤੇ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਘਰ ਚਲੀ ।
ਅਗਲੀ ਗੱਲ ਅੰਦਰ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਅਖੀਂ ਮੂਲ ਨਾ ਖੋਲੇ ।
ਮਤ ਇਹ ਗੁਜਰੀ ਤੁਰ ਜਾਵੇ, ਮੁੜ ਕੇਹੜਾ ਏਥੇ ਬੋਲੇ ।
ਓੜਕ ਨਾ ਕਰ ਸਕਿਆ ਦਿਲ ਨੂੰ, ਸਬਰ ਜਰਾ ਨਾ ਆਵੇ ।

ਇਕੋ ਵਾਰੀ ਨਾਲ ਦਲੇਰੀ, ਧਿਆਨ ਉਹਦੀ ਵਲ ਪਾਵੇ ।
ਕੀ ਦੇਖੇ, ਇਕ ਵਿਚ ਬਗੀਚੇ, ਸੂਰਜ ਲਾਟਾਂ ਮਾਰੇ ।
ਹਰ ਥਾਂ ਫੁਲਾਂ ਪੱਤਾਂ ਉਪਰ, ਪੈਣ ਉਹਦੇ ਲਸ਼ਕਾਰੇ ।
ਸੂਰਤ ਸੋਹਣੀ ਤੇ ਮਨਮੋਹਣੀ, ਚੜ੍ਹਿਆ ਹੁਸਨ ਹੁਲਾਰੇ ।
ਗਲ ਵਿਚ ਹਾਰ ਨੌਂ ਲੱਖਾਂ ਚਮਕੇ, ਜਿਉਂ ਕਰ ਰੋਸ਼ਨ ਤਾਰੇ ।
ਲਗੇ ਸੌਦਾ ਕਰਨ ਬਪਾਰੀ, ਸੂਰਤ ਦੇ ਵਣਜਾਰੇ ।
ਵੇਚ ਜਾਨ ਹੋਯਾ ਦਿਲ ਬਰਦਾ, ਇਕ ਨਾਲ ਨਜ਼ਾਰੇ ।
ਕਾਹਨੂੰ ਜਾਲਮ ਖੂਨੀ ਬਣ ਗਏ, ਦੋਵੇਂ ਨੈਨ ਪਿਆਰੇ ।
ਕਾਹਨੂੰ ਤੇਜ਼ ਨਿਗਾਹਾਂ ਵਿਚੋਂ, ਮਾਰੇ ਕਸ ਦੁਗਾੜੇ ।
ਸਯਦ, ਹਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਜਾਣਣ ਆਸ਼ਕ ਸਾਰੇ ।
ਲਗੀ ਹੁਣ ਸਿਰੇ ਸਿਰ ਬਾਜ਼ੀ, ਕੌਣ ਜਿੱਤੇ ਕੌਣ ਹਾਰੇ ।
ਹੋ ਬੇਹੋਸ਼ ਡਿਗਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਮੁੜਕੇ ਦੂਜੀ ਵਾਰੇ ।
ਫਰਸ਼ ਜ਼ਿਮੀ ਤੇ ਲੋਟਣ ਲਗਾ, ਮਾਰ ਹਿਜਰ ਦੇ ਨਾਰੇ ।
ਜਾਗ ਆਈ ਜਾਂ ਉਸ ਗੋਲੀ ਨੂੰ, ਅੱਬੜਵਾਹੀ ਉਠੀ ।
ਦੌੜੋ ਲੋਕੋ, ਫੜਿਓ ਮੈਨੂੰ, ਮੈਂ ਤੱਤੀ ਅਜ ਲੁਟੀ ।
ਲੋਟੇ ਕਿਉਂ ਜ਼ਮੀਨ ਦੇ ਉਤੇ, ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਦਾ ਵਾਲੀ ।
ਖਬਰ ਕਿਸ ਵੇਲੇ ਦਾ ਡਿਠਾ, ਅਜੇ ਨਾ ਸੂਰਤ ਸੰਭਾਲੀ ।
ਆਹੀਂ ਦਾਹੀਂ ਮਾਰਨ ਲਗੀ, ਉਚੀ ਉਚੀ ਰੋਵੇ ।
ਨਾਲ ਗਮਾਂ ਦੇ ਹਾਲ ਗਵਾਯਾ, ਵਾਲ ਸਿਰੇ ਦੇ ਖੋਵੇ ।
ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਸਿਪਾਹੀ ਸਾਰੇ, ਆਣ ਦੁਆਲੇ ਹੋਏ ।
ਕੀ ਹੋਯਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ, ਕੇਹੜੀ ਗੱਲੋਂ ਰੋਏ ।
ਏਹ ਕਹਿਰ ਪਿਆ, ਜੇ ਯਾਰੋ, ਆਣ ਦਲੀਲਾਂ ਪਈਆਂ ।
ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਬਾਪ ਓਹਦੇ ਨੂੰ, ਸਭੇ ਖਬਰਾਂ ਗਈਆਂ ।
ਆਯਾ ਸ਼ਹਿਨਸ਼ਾਹ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਨਾਲ ਹਕੀਮ ਸਿਆਣੇ ।
ਬੈਠੇ ਗਿਰਦੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ, ਦਫਤਰ ਖੋਲ ਪੁਰਾਣੇ ।
ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਪਿੰਡ ਉਜਾੜ ਬਥੇਰੇ, ਕਬਰਸਤਾਨ ਵਸਾਏ ।
ਨੀਮ ਹਕੀਮ ਦਿਲਾਂ ਦੇ ਰੋਗੀ, ਕਠੇ ਹੋ ਕੇ ਆਏ ।
ਕੋਈ ਆਖੇ, ਇਸ ਪੀਤੀ ਹੈ ਅਜ, ਸ਼ਰਾਬ ਬਰਾਂਡੀ ।
ਕੁਝ ਅਚਾਰ ਖਲਾਓ ਉਸ ਨੂੰ, ਏਹ ਖਟਿਆਈਓਂ ਜਾਂਦੀ ।
ਕੋਈ ਆਖੇ, ਖਫਕਾਨ ਹੋਇਆ, ਹੈ ਤੌਰ ਸੁਦਾਈਆਂ ਵਾਲੇ ।
ਖੁਸ਼ੀ ਮਨਾਉ, ਸਾਜ ਮਨਾਉ, ਤਾਂ ਇਹ ਹੋਸ਼ ਸੰਭਾਲੇ ।
ਕੋਈ ਆਖੇ, ਹੈ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਤੇ, ਜਿੰਨ ਪਰੀ ਦਾ ਸਾਇਆ ।

ਤਾਂਹੀ ਪਿਆ ਜ਼ਮੀਨ ਤੇ ਲੇਟੇ, ਹੋਸ਼ ਹਵਾਸ ਭੁਲਾਯਾ ।

ਗੁਗਲ ਹਰਮਲ ਧੂਪ ਧੁਖਾਵਣ, ਜ਼ੋਰ ਬਥੇਰਾ ਲਾਵਣ ।

ਕਾਹੜੇ ਸ਼ਰਬਤ, ਕਚੇ ਫਕੇ, ਸਾਰਾ ਜਤਨ ਕਰਾਵਣ ।

ਜਦ ਤਕ ਹਾਲ ਬੀਮਾਰੀ ਵਾਲੇ, ਵੈਦ ਹਕੀਮ ਨਾ ਜਾਣੇ ।

ਹੁੰਦੀ ਨਹੀਂ ਸ਼ਫਾ ਬੀਮਾਰੀ, ਲਾਵਣ ਜ਼ੋਰ ਸਿਆਣੇ ।

ਤੇ ਜਦ ਹਾਲ ਹਕੀਕਤ ਉਸਦੀ, ਲੈਂਦਾ ਲਭ ਸਿਆਣਾ ।

ਪਾ ਮੇਰੀ ਕਰ ਜਾਏ ਬੀਮਾਰੀ, ਜਾਏ ਛੱਡ ਟਿਕਾਣਾ ।

ਰੋਗ ਕੋਈ ਤੇ ਦਾਰੂ ਕੋਈ, ਇਹ ਕਦ ਹੱਛਾ ਹੋਣਾ ।

ਜਿਉਂ ਜਿਉਂ ਕਹਣ ਇਲਾਜ ਸਿਆਣੇ, ਤਿਉਂ ਤਿਉਂ ਹੁੰਦਾ ਦੂਣਾ ।

ਓੜਕ ਹੋ ਲਾਚਾਰ ਖਲੋਤੇ, ਇਹ ਕੋਈ ਅਜਬ ਬਿਮਾਰੀ ।

ਨਾਲ ਦਵਾਈਆਂ ਵਧਦੀ ਜਾਂਦੀ, ਵਟੀ ਨਹੀਂ ਇਕ ਵਾਰੀ ।

ਪੁੱਛਣ ਲੱਗੇ ਗੋਲੀ ਕੋਲੋਂ, ਇਹ ਗੱਲ ਦੱਸ ਅਸਾਂਈਂ ।

ਅਗੇ ਭੀ ਇਹ ਹਾਲ ਕਰਦੀ ਨੇ, ਨਾਹੀਂ ਗੋਲੀ ਆਖੇ ਸਾਈਂ ।

ਸ਼ਾਮਾਂ ਐਵੇਂ ਹੋਯਾ ਸਾਈਂ, ਅੱਲਾ ਅੱਲਾ ਕਰਦੀ ।

ਨੇ ਮੈਂ ਸਾਰੀ ਰਾਤ ਲੰਘਾਈ, ਰੋਂਦੀ ਫਿਰਦੀ ਫਿਰਦੀ ।

ਸ਼ਾਹ ਕਹੇ, ਦੱਸ ਕੇਹੜੀ ਗੱਲੋਂ, ਉਠੀ ਇਹ ਬਿਮਾਰੀ ।

ਕਿਥੋਂ ਏਹ ਬੇਹੋਸ਼ੀ ਹੋ ਗਈ, ਦੱਸ ਹਕੀਕਤ ਸਾਰੀ ।

ਗੋਲੀ ਆਖੇ, ਪੈਂਦਾ ਏਥੇ, ਬਿਜਲੀ ਦਾ ਚਮਕਾਰਾ ।

ਕਦੀ ਕਦੀ ਆ ਰੋਸ਼ਨ ਹੁੰਦਾ, ਬਾਗ ਅਸਾਡਾ ਸਾਰਾ ।

ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਉਸਦੇ ਵਿਚੋਂ, ਇਸਨੂੰ ਨਜ਼ਰ ਪਿਆ ਈ ।

ਉਸ ਵੇਲੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੇ, ਹੋਸ ਹਵਾਸ ਭੁਲਾਈ ।

ਪੁੱਛੇ ਫੇਰ ਵਜ਼ੀਰਾਂ ਕੋਲੋਂ, ਦੱਸੋ ਕੋਈ ਸਿਆਣਾ ।

ਕਿਥੋਂ ਉਹ ਚਮਤਕਾਰਾ ਪੈਂਦਾ, ਕੀ ਵਿਚ ਭੇਦ ਰਬਾਨਾ ।

ਆਖਣ, ਸ਼ਾਹ, ਐਥੇ ਕੀਤਾ, ਪਰੀਆਂ ਆਣ ਉਤਾਰਾ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਚਲੋ ਏਥੋਂ, ਦੂਰ ਹੋਵੇ ਗਮ ਸਾਰਾ ।

ਸ਼ਾਹ ਨੂੰ ਇਹ ਗੱਲ ਚੰਗੀ ਲਗੀ, ਜਲਦ ਹੁਕਮ ਫੁਰਮਾਵੇ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਲੈ ਚਲੋ ਮਹੱਲੀਂ, ਜੇ ਰੱਬ ਆਸ ਪੁਜਾਵੇ ।

ਵਾਕਫ ਹੋਣਾ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਕਾ ਲੜਕੇ ਕੇ ਹਾਲ ਸੇ ਔਰ ਉਸਕਾ ਇਲਾਜ ਕਰਨਾ

ਇਤਨੇ ਦੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ, ਹੋਸ਼ ਬਦਨ ਵਿਚ ਆਈ ।

ਲਿਆ ਗੁਜਰੀ, ਮੈਂ ਦੁੱਧ ਖਰੀਦਾਂ, ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਨਾਈ ।

ਆ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਉਡੀਕ ਰਹੇ, ਦੋ ਸਾਂਸ ਲਬਾਂ ਪਰ ਖਲੇ ।
ਜਾਨ ਵੇਚਾਂ ਤੇ ਦੁੱਧ ਖਰੀਦਾਂ, ਹੋਰ ਨਾਹੀਂ ਕੁਝ ਪਲੇ ।
ਸ਼ਾਹ ਕਹੇ, ਕਰ ਹੋਸ਼ ਪਿਆਰੇ, ਏਹ ਕੀ ਹੋਇਆ ਤੈਨੂੰ ।
ਕੇਹੜਾ ਸੂਰਤ ਲੈ ਗਿਆ, ਦੱਸ ਹਕੀਕਤ ਮੈਨੂੰ ।
ਦੱਸ ਮੈਨੂੰ ਉਹ ਕੇਹੜੀ ਗੁਜ਼ਰੀ, ਰਹੇ ਮਹੱਲੇ ਕੇਹੜੇ ।
ਇਸ ਵੇਲੇ ਬੰਨ ਲਿਆਵਾਂ, ਪਾਸ ਲਿਆਵਾਂ ਤੇਰੇ ।
ਸੁਣ ਚੁਪ ਹੋਯਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਉਠ ਸ਼ਤਾਬੀ ਬਹਿੰਦਾ ।
ਇਸ਼ਕ ਸ਼ਰਮ ਦਾ ਮੁਢੋਂ ਵੈਰੀ, ਸ਼ਰਮ ਰਹਿਨ ਨਾ ਦੇਂਦਾ ।
ਬਾਪ ਕਹੇ, ਉਠ ਚਲ ਘਰਾਂ ਨੂੰ, ਮੰਨ ਅਸਾਡਾ ਕਹਿਣਾ ।
ਏਹ ਹੈ ਨਹਿਸ਼ ਬਗੀਚਾ ਤੇਰਾ, ਏਥੇ ਨਾ ਹੁਣ ਰਹਿਣਾ ।
ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਨਾ ਮੈਂ ਹਰਗਿਜ਼, ਛੱਡਾਂ ਏਹ ਟਿਕਾਣਾ ।
ਯਾ ਤੇ ਚਿੰਤਪੁਰ ਲੈ ਚਲੋ, ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ।
ਹੋ ਹੈਰਾਨ ਰਿਹਾ ਸ਼ਾਹ ਸੁਣਕੇ, ਏਹ ਭੀ ਸ਼ਾਮਤ ਹੋਈ ।
ਸਾਡੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਵਿਚ ਕਿਧਰੇ, ਚਿੰਤਪੁਰਾ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ।
ਓੜਕ ਬਾਪ ਗਿਆ ਟੂਰ ਘਰ ਨੂੰ, ਲਾ ਕੇ ਜ਼ੋਰ ਬਥੇਰਾ ।
ਆਖੇ, ਪੁਤ ਹਵਾਲੇ ਰੱਬ ਦੇ, ਵਸ ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਮੇਰਾ ।
ਬਾਪ ਗਿਆ ਟੂਰ ਤੇ ਹੁਣ ਪਿਛੇ, ਰਿਹਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਕੱਲਾ ।
ਓਹੋ ਦਰਦ ਦਿਲਾਂ ਦੀ ਵੈਰੀਆਂ, ਪਿਆ ਕਰ ਹੱਲਾ ।
ਓਹੋ ਰੋਣਾ ਤੇ ਕੁਰਲਾਣਾ, ਓਹੋ ਗਿਰੀਆਂ ਜ਼ਾਰੀ ।
ਓਦੋਂ ਢਾਹੀਂ, ਓਹੋ ਆਹੀਂ, ਓਹੋ ਹਾਲ ਖੁਆਰੀ ।
ਐ ਗੁਜਰੀ, ਇਕ ਨਾਮਦਾ ਦੇ, ਮੈਂ ਵਲ ਫੇਰਾ ਪਾਈਂ ।
ਓਹੋ ਸੂਰਤ ਪਿਆਰੀ ਪਿਆਰੀ, ਮੈਨੂੰ ਆ ਦਿਖਲਾਈਂ ।
ਕਿਥੋਂ ਜਾਕੇ ਦੇਖਾਂ ਤੈਨੂੰ, ਚਿੰਤਪੁਰੇ ਦੀਏ ਨਾਰੇ ।
ਓਹ ਘਾਇਲ ਕਰ ਗਏ ਮੈਨੂੰ, ਤੇਰੇ ਨੈਨ ਪਿਆਰੇ ।
ਜੇਕਰ ਨਸਲ ਪਰੀ ਦੀ ਹੈ ਤੂੰ, ਝਾਤ ਮੇਰੀ ਵਲ ਪਾਈਂ ।
ਕਸਮ ਤੈਨੂੰ ਸੁਲੇਮਾਨ ਨਬੀ ਦੀ, ਐਵੇਂ ਨਾ ਉਡ ਜਾਈਂ ।
ਸਯਦ ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼ ਹੁਣ ਏਥੇ, ਛੱਡ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਤਾਈਂ ।
ਬਾਕੀ ਹਾਲਤ ਗੁਜਰੀ ਵਾਲੀ, ਸਾਰੀ ਆਖ ਸੁਣਾਈ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਕੋਲ ਜਾਣਾ, ਬਾਲ ਬਾਸ ਗੁਜਰੀ ਆਣਾ ਔਰ ਉਸਕੋ ਮਿਲਣਾ ਖਾਵੰਦ ਸੇ

ਰਾਤ ਪਈ ਤੇ ਅਜ ਤਿਆਰੀ, ਕੀਤੀ ਦੋਹਾਂ ਜਨੀਆਂ ।

ਉਹੋ ਜਹੀਆਂ ਪਾ ਪੁਸ਼ਾਕਾਂ, ਦੋਵੇਂ ਗੁਜਰੀ ਬਣੀਆਂ ।

ਇਕੋ ਰੰਗ ਲਿਬਾਸ ਦੋਹਾਂ ਦਾ, ਇਕ ਸੂਰਤ ਸਾਈਂ ।

ਇਕੋ ਜੇਡੀ ਉਮਰ ਦੋਹਾਂ ਦੀ, ਰੱਬ ਕਰੀਮ ਬਣਾਈ ।

ਸੁਰੰਗ ਵਿਚੋਂ ਤੁਰੀਆਂ ਜਾਵਣ, ਇਕ ਪਿਛੇ ਇਕ ਅਗੇ ।

ਨਾ ਦੀਵੇ ਦੀ ਲੋੜ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ, ਆਪੇ ਚਾਨਣ ਲਗੇ ।

ਚੁਪ ਚੁਪਾਤੀਆਂ ਦੋਵੇਂ ਜਣੀਆਂ, ਦੇਖਣ ਹਾਲ ਖਲੋਕੇ ।

ਪਿਆ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਆਹੀਂ ਮਾਰੇ, ਉਚੀ ਉਚੀ ਰੋ ਕੇ ।

ਉਹਨਾਂ ਰਲ ਕੇ ਦੋਹਾਂ ਜਨੀਆਂ, ਇਕ ਅਵਾਜ਼ ਲਗਾਈ ।

ਮੈਂ ਹਾਂ ਗੁਜਰੀ ਚਿੰਤਪੁਰੇ ਦੀ, ਤਾਜ਼ਾ ਦੁੱਧ ਲਿਆਈ ।

ਵਿਚ ਵਿਛੋੜੇ ਉਹ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਪਾਸ ਮਰਦਾ ਜਾਂਦਾ ਸਾਈਂ ।

ਇਕੋ ਨਾਲ ਅਵਾਜ਼ ਸਜਣ ਦੀ, ਜਾਨ ਬਦਨ ਵਿਚ ਆਈ ।

ਦੌੜ ਸ਼ਤਾਬੀ ਨਾਲ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਪਾਸ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਜਾਵੇ ।

ਆਜਜ਼ ਬਹੁਤ ਅਜ ਰੁਦਾ ਹੋ ਕੇ, ਦਿਲ ਦਾ ਹਾਲ ਸੁਣਾਵੇ ।

ਬੰਨ ਦਲੇਰੀ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ, ਲੈਂਦਾ ਵਿਚ ਕਲਾਵੇ ।

ਜੇ ਨੂੰ ਅਜ ਗਈ ਤੇ ਤੂੰ ਮੁੜਕੇ, ਫੇਰ ਕਦੋਂ ਹੱਥ ਆਵੇਂ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਕਹੇ, ਐ ਸ਼ਾਹਾ, ਕਰ ਕੁਛ ਹੋਸ਼ ਦਾਨਾਈ ।

ਭੈਣ ਮੇਰੀ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਫੜਿਆ, ਬਣ ਕੇ ਹਾਲ ਸੁਦਾਈ ।

ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਮੂਲ ਨਾ ਛਡਾਂ, ਜਦ ਤਕ ਹੈ ਜ਼ਿੰਦਗਾਨੀ ।

ਏਹ ਕਿਉਂ ਨੱਸ ਗਈ ਸੀ ਮੈਨੂੰ, ਮਾਰ ਹਿਜਰ ਦੀ ਕਾਨੀ ।

ਗੁਜਰੀ ਆਖੇ, ਛੱਡ ਅਸਾਂ ਨੂੰ, ਅਸੀਂ ਘਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਈਏ ।

ਦੁੱਧ ਵੇਚਣ ਦੀ ਕਾਰ ਅਸਾਡੀ, ਮੁਫਤ ਨਾ ਵਕਤ ਲੰਘਾਈਏ ।

ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਮੂਲ ਨਾ ਛੱਡਾਂ, ਰਹੇ ਕਿਆਮਤ ਤਾਈਂ ।

ਜਾਨ ਦੇਵਾਂ ਪਰ ਜਾਣ ਨਾ ਦੇਵਾਂ, ਇਸਨੂੰ ਕਿਤੇ ਕਦਾਈਂ ।

ਓੜਕ ਦੋਹਾਂ ਜਨੀਆਂ ਰਲ ਕੇ, ਜ਼ੋਰੀਂ ਚਾ ਛੁਡਾਇਆ ।

ਇਹ ਰੋਵੇ ਤੇ ਉਹ ਦੋਹਾਂ ਹੱਸਣ, ਰੱਬ ਨੇ ਖੇਲ ਬਨਾਯਾ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਕਹੇ, ਐ ਗੁਜਰੀ, ਬਖਸ਼ ਦਿਆਂ ਜੇ ਤੈਨੂੰ ।

ਐ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ, ਉਸਦੇ ਬਦਲੇ, ਕੀ ਦੇਵੇਂਗਾ ਮੈਨੂੰ ।

ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਜੇ ਤੂੰ ਮੰਗੇ, ਉਜਰ ਨਹੀਂ ਕੋਈ ਮੇਰਾ ।

ਦੌਲਤ ਮਾਲ ਖ਼ਜ਼ਾਨਾ ਵਿਚੋਂ, ਮੇਰਾ ਬਰਦਾ ਤੇਰਾ ।

ਗੁਜਰੀ ਆਖੇ, ਜੇ ਤੂੰ ਸਾਨੂੰ, ਮੁੜਕੇ ਮਨੋਂ ਹਟਾਵੇਂ ।

ਗੋਲੀ ਨਾਲੋਂ ਹਟ ਅਸਾਡਾ, ਘਰ ਵਿਚ ਕਦਰ ਬਣਾਵੇਂ ।

ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਤੋਬਾ ਮੇਰੀ, ਤੁਧ ਮਨੋਂ ਭੁਲਾਵਾਂ ।

ਗੋਲੀ ਦਾ ਕੀ ਕਦਰ ਵਿਚਾਰੀ, ਪਲ ਵਿਚ ਮਾਰ ਗਵਾਵਾਂ ।

ਗੁਜਰੀ ਆਖੇ, ਮੈਨੂੰ ਤੁਧ ਪਛਾਤਾ ਹੈ ਯਾ ਨਾਹੀਂ ।

ਮੈਂ ਓਹੋ ਹਾਂ ਜੰਗਲ ਅੰਦਰ, ਛੋੜ ਆਯੋਂ ਜਿਸ ਤਾਈਂ ।

ਓਹੋ ਕਾਲੇ ਵਾਲੀ ਜੇ ਤੂੰ, ਆਪ ਵਿਹਾਈ ।

ਜਿਸ ਨੂੰ ਦੇਸ਼ ਨਾ ਕੋਈ ।

ਇਹ ਗੱਲ ਆਖ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ, ਓਥੇ ਹੰਝੂ ਭਰ ਭਰ ਰੋਈ ।

ਸੁਣ ਗੱਲਾਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨੂੰ, ਜੋਸ਼ ਦਿਲੇ ਵਿਚ ਆਯਾ ।

ਗੋਲੀ ਇਕ ਗੋਲੀ ਮਾਰੀ, ਜਾਨੋਂ ਪਾਰਲੇ ਘਾਯਾ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਓਥੇ ਹੰਝੂ ਭਰ, ਮਹਿਲਾਂ ਵਿਚ ਪੁਚਾਲਾ ।

ਰੋਸ਼ਨ ਹੋਯਾ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਤਮਾਮੀ, ਅੱਲਾ ਦਰਦ ਗਵਾਯਾ ।

ਚਲ ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼, ਅਗੇ ਇਹ ਗੱਲ, ਛੱਡ ਅਥਾਈਂ ।

ਜਿਸਦਾ ਪੈਂਡਾ ਖੋਟਾ ਹੁੰਦਾ, ਜਲਦੀ ਟੋਰ ਅਗਾਹੀਂ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਬਣ ਕਰ ਰਵਾਨਾ ਹੋਣਾ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਕਾ ਔਰ ਏਕ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਸੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਖੇਲਣਾ

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਵਿਚਾਰੀ ਏਥੇ, ਜਾਂ ਕੁਛ ਰੋਜ਼ ਲੰਘਾਏ ।

ਆਣ ਉਦਾਸ ਹੋਯਾ ਦਿਲ ਉਸਦਾ, ਫੇਰ ਸਫਰ ਵਲ ਜਾਏ ।

ਫੇਰ ਵਿਚਾਰੀ ਵਾਲੀ, ਕੁਲ ਪੁਸ਼ਾਕ ਉਤਾਰੀ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦਾ ਪਾ ਪੈਰਾਹਨ, ਕਰਦੀ ਸਫਰ ਤਿਆਰੀ ।

ਆਖੇ, ਵਿਚ ਲਿਬਾਸ ਜਨਾਨਾ, ਬਹੁਤ ਮੁਸੀਬਤ ਹੋਸੀ ।

ਮਰਦ ਕੋਲੋਂ ਹਰ ਕੋਈ ਡਰਦਾ, ਸਾਥੋਂ ਡਰੇ ਨਾ ਕੋਈ ।

ਘੋੜਾ ਇਕ ਦਿਤਾ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ, ਤੇਜ਼ ਸਵਾਰੀ ਵਾਲਾ ।

ਉਠ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ਅਗਾਹਾਂ, ਜਿਉਂ ਰਾਹੀਆਂ ਦਾ ਚਾਲਾ ।

ਬਿਨ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਮਾਰ ਪਲਾਕੀ, ਘੋੜੇ ਉਪਰ ਚੜ੍ਹਦੀ ।

ਓਹੋ ਸਿਧਾ ਰਾਹ ਪੁਰਾਣਾ, ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ ਫੜਦੀ ।

ਜਾਂ ਉਸ ਦੂਜੀ ਬਾਦਸ਼ਾਹੀ ਵਿਚ, ਜਾ ਕੇ ਕਦਮ ਟਕਾਯਾ ।

ਇਕ ਕਾਰ ਖੜੋਂਦਾ ਉਸਨੂੰ, ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਦਿਸ ਆਯਾ ।

ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ ਰਲ ਕੇ ਦੋਵੇਂ, ਸੈਰ ਜੰਗਲ ਦੀ ਕਰਦੇ ।

ਇਕੋ ਜਿਹੇ ਜਵਾਨ ਬਹਾਦਰ, ਇਕੋ ਹਾਨ ਉਮਰ ਦੇ ।

ਸ਼ਾਮ ਹੋਈ ਤੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ, ਘਰ ਵਲ ਕਦਮ ਉਠਾਯਾ ।

ਉਸਨੂੰ ਵੀ ਕਰਵਾ ਕਰ ਸ਼ਫਕਤ, ਆਪਣੇ ਨਾਲ ਲਿਆਯਾ ।

ਕੱਠੇ ਰਹਿੰਦੇ, ਕੱਠੇ ਬਹਿੰਦੇ, ਕੱਠੇ ਪੀਂਦੇ ਖਾਂਦੇ ।

ਕੱਠੇ ਦੋਵੇਂ ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ, ਰੋਜ਼ ਸ਼ਿਕਾਰ ਜਾਂਦੇ ।
ਆਰਸ ਅੰਦਰ ਦੋਵੇਂ ਹੋ ਗਏ, ਗੂੜ੍ਹੇ ਮੁਸ਼ੱਫਕ ਜਾਨੀ ।
ਨਾ ਮਲੂਮ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਇਹ ਹੈ, ਭੇਸ ਜਨਾਨੀ ।
ਕਰ ਕੇ ਸ਼ੌਕ ਦਿਲੇ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹ ਨੇ, ਇਹ ਤਜਵੀਜ਼ ਬਤਾਈ ।
ਏਦੂੰ ਸੋਹਣੀ ਸੂਰਤ ਕਿਧਰੇ, ਹੋਰ ਨਜ਼ਰ ਨਹੀਂ ਆਈ ।
ਇਲਮ ਅਕਲ ਤੇ ਸੂਰਤ ਸੋਹਣੀ, ਉਸਦੀ ਬਹੁਤ ਪਿਆਰੀ ।
ਇਸਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਵਾਂ ਲੜਕੀ, ਕਰਕੇ ਜੰਞ ਤਿਆਰੀ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਕਹੇ, ਐ ਯਾਰੋ, ਅਸੀਂ ਮੁਸਾਫਰ ਰਾਹੀਂ ।
ਅਸਾਂ ਨਾ ਰਹਿਣਾ ਦੇਸ ਤੁਹਾਡੇ, ਪਾਓ ਨਾ ਮੂਲ ਫਾਹੀ ।
ਮੈਂ ਤੁਰ ਜਾਣਾ ਐ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ, ਜਣਾ ਬਹੁਤ ਜ਼ਰੂਰੀ ।
ਮੰਗ ਦੁਵਾ ਖੁਦਾਵੰਦ, ਮੇਰੀ ਆਸ ਕਰੇ ਇਕ ਪੂਰੀ ।
ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ, ਨਾ ਕਰ ਗੱਲਾਂ, ਜਾਨ ਨਾ ਦੇਣਾ ਤੈਨੂੰ ।
ਮੈਂ ਕੀ ਕਰਸਾਂ ਤੇਰੇ ਪਿਛੋਂ, ਲਾਈ ਪਰੀਤ ਦਿਲੇ ਨੂੰ ।
ਓੜਕ ਉਹਨਾਂ ਜੋਰੋ ਜੋਰੀ, ਰਲ ਕੇ ਅਕਦ ਪੜਾਯਾ ।
ਇਹ ਭੀ ਲੜਕੀ, ਉਹ ਭੀ ਲੜਕੀ, ਰੁਖੀ ਸ਼ਰਨ ਖੁਦਾਯਾ ।
ਉਸ ਲੜਕੀ ਨੂੰ ਹੈਗੀ ਸੀ ਇਕ, ਸਾਇਆ ਦੀ ਬੀਮਾਰੀ ।
ਰੰਗ ਹੋ ਗਿਓ, ਸੋ ਬਗਾ ਪੂਨੀ, ਰੋਗ ਲਗਾ ਤਨ ਕਾਰੀ ।
ਆਸ਼ਕ ਦਿਓ ਓਹਦੇ ਪਰ ਸੀ ਇਕ, ਹਰ ਰਾਤੀ ਉਹ ਆਵੇ ।
ਮੇਵਾ ਲਿਆਵੇ, ਆਣ ਖੁਲਾਵੇ, ਫੇਰ ਓਵੇਂ ਟੁਰ ਜਾਵੇ ।
ਡਰਦਾ ਉਸ ਦਿਆਂ ਮਹਲਾਂ ਅੰਦਰ, ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਂਦਾ ।
ਉਹਨਾਂ ਜਾਤਾ ਇਹੋ ਕਰਸੀ, ਦਾਰੂ ਕੋਈ ਦੁਖਾਂ ਦਾ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਜਦੋਂ ਏਹ ਸੁਣਿਆਂ, ਜਾਨ ਗਮਾਂ ਵਿਚ ਪਾਈ ।
ਆਖੇ, ਯਾ ਰੱਬ, ਮੈਂ ਅਜ ਕਿਹੜੀ, ਫਸੀਆਂ ਫਾਹੀ ।
ਕੀ ਤਕਦੀਰ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਸਾਈਂ, ਕੌਣ ਸੁਣੇ ਅਜ ਮੇਰੀ ।
ਏਥੇ ਪੇਸ਼ ਕੋਈ ਨਾ ਜਾਂਦੀ, ਆਣ ਗਮਾਂ ਨੇ ਘੇਰੀ ।
ਓੜਕ ਨਾਲ ਵਜ਼ੀਰ ਸਿਆਣੇ, ਇਹ ਸਲਾਹ ਬਣਾਈ ।
ਇਕ ਪੁਸ਼ਾਕ ਜਨਾਨੀ ਉਸ ਤੋਂ, ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਮੰਗਾਈ ।
ਰਾਤ ਪਈ ਤੇ ਗੋਲੀ ਬਣਕੇ, ਮਹਲਾਂ ਅੰਦਰ ਜਾਵੇ ।
ਜਿਥੇ ਪਲੰਘ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਵਾਲਾ, ਉਤੇ ਵਲ ਫੇਰਾ ਪਾਵੇ ।
ਕੀ ਦੇਖਾਂ ਜਾਂ ਸਭੇ ਸਈਆਂ, ਉਤੇ ਸੁਤੀਆਂ ਪਈਆਂ ।
ਪਾਲੋ ਪਾਲ ਪਲੰਘ ਉਪਰ, ਆ ਕੇ ਉਹ ਸੌਂ ਰਹੀਆਂ ।
ਇਹ ਭੀ ਜਾ ਕੇ ਉਹਨਾਂ ਵਿਚ ਸੌਂਦੀ, ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ।

ਬਾਝ ਖੁਦਾਵੰਦ ਅਸ ਗੱਲ ਦੀ, ਖਬਰ ਕਿਸੇ ਨਾ ਹੋਰੀ ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋਈ ਤੇ ਵਗੀ, ਤੱਤੀ ਲੋ ਚੁਫੇਰੇ ।

ਨਜ਼ਰ ਪਿਆ ਇਕ ਦਿਓ ਖਲੋਤਾ, ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਨੇੜੇ ।

ਮੇਵੇ ਦੀ ਡਾਲੀ ਤੋਹਫਾ ਆਪਣੇ, ਨਾਲ ਲਿਆਵੇ ।

ਨਾਲ ਮੁਹੱਬਤ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਦੇ, ਪਲੰਘ ਉਪਰ ਬੈਹ ਜਾਵੇ ।

ਚਲਾ ਗਿਆ ਜਾਂ ਦਿਓ ਹਰਾਮੀ, ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਸੌਂ ਜਾਵੇ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਵਿਚਾਰੀ ਭੀ ਹੁਣ, ਇਥੋਂ ਫੁਰਸਤ ਪਾਂਦੀ ।

ਓਦੋਂ ਡਾਲੀ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਦੇ, ਪਲੰਘੋਂ ਜਾ ਉਠਾਵੇ ।

ਆਪਣੇ ਵਿਚ ਮਹਲ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਆਵੇ ।

ਪਹਿਨ ਲਿਬਾਸ ਓਹੋ ਮਰਦਾਨਾ, ਤੁਰਤ ਵਜ਼ੀਰ ਬੁਲਾਯਾ ।

ਤੇਂ ਭੇਦ ਉਸੇ ਨੂੰ ਆਪਣਾ, ਪਰਦੇ ਨਾਲ ਸੁਣਾਯਾ ।

ਜਾਂ ਅਗਲੇ ਦਿਨ ਮਹਲਾਂ ਅੰਦਰ, ਰੋਟੀ ਖਾਵਣ ਜਾਵੇ ।

ਲਿਆ ਵਜ਼ੀਰ ਸ਼ਤਾਬੀ ਮੇਵਾ, ਮਾਰ ਅਵਾਜ਼ ਬੁਲਾਵੇ ।

ਕਮਲਾ ਕਰਨ ਪੁਰੀ ਜੋ ਰਾਤੀ, ਡਾਲੀ ਆਂਦੀ ਸਾਈਂ ।

ਤੁਰਤ ਵਜ਼ੀਰ ਲਿਆਇਆ ਡਾਲੀ, ਅਗੇ ਆਣ ਟਕਾਈ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਗਜ਼ਬ ਵਿਚ ਆ ਕੇ, ਡਾਲੀ ਬਾਹਰ ਵਗਾਈ ।

ਕਮਲਾ ਕਰਨ ਪਰੀ ਅਜ ਰਾਤੀਂ, ਕੀ ਕੁਝ ਮੇਵਾ ਲਿਆਈ ।

ਇਹ ਗੱਲ ਸੁਣ ਕੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ, ਦਿਲ ਵਿਚ ਗੁਸਾ ਆਵੇ ।

ਇਹ ਕੀ ਦਿਓ ਹਰਾਮੀ ਸਾਨੂੰ, ਮੇਵਾ ਰੋਜ਼ ਖੁਲਾਵੇ ।

ਅਜ ਆਵੇ ਤਾਂ ਮਾਰੋ ਉਸਨੂੰ, ਸਭ ਜਣੀਆਂ ਰਲ ਕੇ ।

ਤੋਬਾ ਤੋਬਾ ਕਰਾਓ ਐਸੀ, ਫੇਜ਼ ਨਾ ਲਿਆਵੇ ਭੁਲ ਕੇ ।

ਓੜਕ ਨੂੰ ਇਹਨਾਂ ਸਭਨਾਂ ਸਈਆਂ, ਬੈਹ ਕੇ ਮਤਾ ਪਕਾਯਾ ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਆਇਆ ਹਰਾਮੀ, ਪਛੋਂ ਇਹ ਕੀ ਲਿਆਯਾ ।

ਜਿਸ ਵੇਲੇ ਉਹ ਆਇਆਂ ਹਰਮੀ, ਰਲ ਮਿਲ ਸਈਆਂ ਸਭੇ ।

ਪੁੱਛੋਂ ਖਾਂ ਇਸ ਦਿਓ ਕੋਲੋਂ, ਕਿਥੋਂ ਮੇਵਾ ਲੱਭੇ ।

ਉਸ ਨੂੰ ਕੁਝ ਜਵਾਬ ਨਾ ਆਇਆ, ਹੋ ਹੈਰਾਨ ਖਲੋਯਾ ।

ਯਾ ਅਲਾਹੀ, ਸਭਨਾਂ ਤਾਈਂ, ਅੱਜ ਸ਼ੁਦਾ ਕੀ ਹੋਯਾ ।

ਜਾਣਾ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਕਾ ਪਰੀ ਬਨ ਕਰ ਪਰਿਸਤਾਨ ਮੈਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਦੇਖਣਾ

ਰਾਤ ਪੈਂਦੀ ਤੇ ਗੋਲੀ ਬਣਦੀ, ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਵਿਚਾਰੀ ।

ਓਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਹੱਲੀਂ ਜਾਂਦੀ, ਨਾਲ ਵਡੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤੀਂ ਓਸੇ ਵੇਲੇ, ਓਹੋ ਦਾਨ ਸੀ ਆਯਾ ।
ਉਪਰ ਪਲੰਘ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਵਾਲੇ, ਆ ਕੇ ਕਦਮ ਟਕਾਯਾ ।
ਗੁਸਾ ਆਇਆ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਨੂੰ, ਸਈਆਂ ਸਭ ਜੁਗਾਈਆਂ ।
ਸੱਠ ਸਹੇਲੀਆਂ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਜੁਤੀਆਂ ਲੈ ਕੇ ਆਈਆਂ ।
ਵਾਰੋ ਵਾਰੀ ਸਭਨਾਂ ਜਣੀਆਂ, ਸੌ ਕੀਤੀ ਪੂਰੀ ।
ਕਿਥੋਂ ਮੇਵਾ ਲਿਆਵੇਂ ਜਾਲਮ, ਸਾਨੂੰ ਨਾ ਮਨਜੂਰੀ ।
ਕਮਲਾ ਕਰਨ ਪੁਰੀ ਜੋ ਆਪਣਾ, ਖਸਮ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਵੇ ।
ਤੇ ਉਹ ਮੇਵਾ ਉਸ ਪਰੀ ਦਾ, ਵਿਚ ਪਸੰਦ ਨਾ ਲਿਆਵੇ ।
ਦਿਓ ਕਿਹਾ, ਹੈ ਇਹ ਗੱਲ ਝੂਠੀ, ਮੰਨਣ ਵਾਲੀ ਨਾਹੀਂ ।
ਕਮਲਾ ਕਰਨ ਪਰੀ ਨਹੀਂ ਹੋਈ, ਆਸ਼ਕ ਕਿਤੇ ਕਦਾਈਂ ।
ਓਹ ਹੈ ਦੇਸ ਹਕੂਮਤ ਵਾਲੀ, ਰਾਜ ਕਰੇ ਚੌਫੇਰੇ ।
ਮੈਂ ਭੀ ਨੌਕਰ ਹਾਂ ਇਕ ਉਸਦਾ, ਮੈਂ ਜੇਹੇ ਹੋਰ ਬਥੇਰੇ ।
ਓਹ ਹੈ ਬਾਦਸ਼ਾਹ ਦੀ ਜਾਈ, ਬਾਹਰ ਕਿਤੇ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ।
ਅਨੀਂ ਦਿਨੀਂ ਤਮਾਸ਼ਾ ਘਰ ਵਿਚ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਕਰਾਂਦੀ ।
ਕਹੇ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ, ਤਮਾਸ਼ਾ ਮੈਨੂੰ ਭੀ ਦਿਖਲਾਈਂ ।
ਦਿਓ ਕਿਹਾ, ਉਹ ਭਲਕੇ ਹੋਣਾ, ਨਾਲ ਮੇਰੇ ਤੂੰ ਜਾਵੀ ।
ਭਲਕੇ ਮੁਜਰਾ ਪਰੀਆਂ ਸਦਾ, ਤੈਨੂੰ ਚਲ ਦਿਖਲਾਵਾਂ ।
ਪਲੰਘ ਸਨੇ ਲੈ ਜਾਵਾਂ ਤੈਨੂੰ, ਵਿਚ ਉਸ ਬਾਗ ਪੁਚਾਵਾਂ ।
ਜਾਂ ਉਹ ਦਿਓ ਗਿਆ ਤੁਰ ਇਥੋਂ, ਇਹ ਸਲਾਹ ਬਣਾ ਕੇ ।
ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਮਹੱਲੀ ਆਪਣੀ, ਓਵੇਂ ਸੌਂਦੀ ਜਾ ਕੇ ।
ਰਾਤ ਪਈ ਤੋ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ, ਪਰਦੇ ਅੰਦਰ ਨਾਵੇ ।
ਹਰੀ ਪੁਸ਼ਾਕ ਸੁਨੈਹਰੀ ਰਸਮਾ, ਫੇਰ ਦੁਆਲੇ ਪਾਵੇ ।
ਹੀਰੇ ਲਾਲ, ਜਵਾਹਰ ਜੜ ਕੇ, ਆਪਣਾ ਆਪ ਸਜਾਵੇ ।
ਪੂਰੀ ਨੌ ਲਖ ਕੀਮਤ ਦਾ ਇਕ, ਹਾਰ ਗਲੇ ਵਿਚ ਪਾਵੇ ।
ਸੋਹਣੇ ਮੁਖ ਮਨੋਹਰ ਉਪਰ, ਤਾਜ਼ਾ ਹੁਸਨ ਚੜ੍ਹਾਵੇ ।
ਕਾਲੀਆਂ ਘੰਟਾ ਦੋਹਾਂ ਜੁਲਫੀ, ਕੁੰਡਲਦਾਰ ਬਣਾਵੇ ।
ਕਦੀ ਕਦੀ ਮੂੰਹ ਬਿਜਲੀ ਵਾਂਗੂੰ, ਘੁੰਡ ਵਿਚੋਂ ਦਿਸ ਆਵੇ ।
ਸੋਹਣਾ ਰੂਪ ਪਰੀ ਦਾ ਬਣਕੇ, ਵਿਚ ਮਹਲਾਂ ਜਾਵੇ ।
ਸਬਜ਼ ਪਰੀ ਦਾ ਸਾਂਗ ਬਣਾਯਾ, ਸਾਂਗ ਪਰੀ ਨੂੰ ਲਾਵੇ ।
ਐਸਾ ਭੇਸ ਬਣਾਯਾ ਉਸ ਨੇ, ਵਿਚ ਪਛਾਣ ਨਾ ਆਵੇ ।
ਓਥੇ ਸਭ ਸੁਤੀਆਂ ਪਈਆਂ, ਹੋਸ਼ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਨਾਹੀਂ ।
ਇਹ ਹੋ ਕੇ ਪੁਸ਼ੀ ਦਾ ਉਥੇ ਲੁਕਦੀ, ਚਾਈਂ ਚਾਈਂ ।

ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਦੇ ਹੇਠ ਪਲੰਘ, ਉਹ ਪਾਵਾਂ ਫੜ ਕੇ ਬਹਿੰਦੀ ।

ਨਾ ਡੋਲੇ ਨਾ ਹਿਲੇ ਜਰਾ, ਉਚੀ ਸਾਹ ਨਾ ਲੈਂਦੀ ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਪਈ ਤੇ ਉਹ ਦਿਓ ਹਰਾਮੀ ਆਵੇ ।

ਔਂਦਿਆਂ ਹੀ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀ ਦਾ, ਜਲਦੀ ਪਲੰਘ ਉਠਾਵੇ ।

ਕਮਲਾ ਕਰਨ ਪਰੀ ਦੇ ਵਿਚ, ਬਗੀਚੇ ਜਾ ਬਹਾਵੇ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਭੀ ਪਾਂਵਾਂ ਫੜ ਕੇ, ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਜਾਵੇ ।

ਓਥੇ ਜਾ ਕੇ ਪਰੀਆਂ ਦੇ ਵਿਚ, ਇਹ ਭੀ ਰਲ ਮਿਲ ਜਾਵੇ ।

ਸਾਰੰਗੀ ਲੈ ਕੇ ਇਕ ਦੇਵ, ਝੱਂ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ ਨਾਲ ਬਜਾਵੇ ।

ਖਬਰ ਨਹੀਂ ਉਹ ਹੁਸਨ ਅਜੇਹਾ, ਕਿਥੋਂ ਫੇਰ ਲਿਆਈ ।

ਬਣ ਕੇ ਪਰੀ ਫਿਰੀ ਵਿਚ ਪਰੀਖਾਂ, ਕਿਸੇ ਪਛਾਣ ਨਾ ਆਈ ।

ਵਜ਼ਨ ਸਾਜ਼ ਤੰਬੂਰੇ ਢੋਲਕ, ਰੰਗ ਬਰੰਗੀ ਤੁਰੀਆਂ ।

ਜਵਾਲ ਦਿਓ ਦਾ ਆਉਣਾ ਅਤੇ ਫਕੀਰ ਨੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਬਚਾਉਣਾ

ਪਹਿਲੀ ਰਾਤ ਆਈ ਵਿਚ ਜੰਗਲ, ਓਥੇ ਤੰਬੂ ਲਾਏ ।

ਕੁਲ ਸਿਪਾਹੀ ਗਿਰਦੇ ਬਗਿਰਦੇ, ਪਹਿਰੇਦਾਰ ਬਹਾਏ ।

ਅੱਧੀ ਰਾਤ ਹੋਈ ਤਾਂ ਓਹੋ, ਦਿਓ ਹਰਾਮੀ ਆਯਾ ।

ਆਂਵਦਿਆਂ ਹੀ ਡੇਰੇ ਅੰਦਰ, ਉਸ ਫਸਾਦ ਮਚਾਇਆ ।

ਆਖੇ, ਸਭ ਹਲਾਕ ਕਰਾਂਗਾ, ਜੀਨਾਂ ਛੱਡਾਂ ਕੋਈ ।

ਚੋਰੀ ਚੋਰੀ ਕਿਧਰ ਨੂੰ ਤੂੰ, ਇਥੋਂ ਰਵਾਨਾ ਹੋਈ ।

ਡਰ ਕੇ ਲੋਕੀ ਕੰਬਣ ਲਗੇ, ਉਸਦੇ ਕੋਲੋਂ ਸਾਰੇ ।

ਹੁਣ ਇਹ ਮੂਲਾ ਨਾ ਜਿੰਦਾ ਛਡੇ, ਸਾਰੇ ਚੁਣ ਚੁਣ ਮਾਰੇ ।

ਨੂਰ ਜਮਾਲ ਉਠੀ ਕਰ ਹੌਲਾ, ਮੰਤਰੇ ਫੂਕ ਚਲਾਵੇ ।

ਜਾਦੂ ਦੇ ਓਹ ਜੋਰ ਦਿਓ, ਮੱਖੀ ਸ਼ਕਲ ਬਣਾਵੇ ।

ਫੜ ਕੇ ਮੱਖੀ ਨਾਲ ਸ਼ਤਾਬੀ, ਚੁਲੇ ਦੇ ਵਿਚ ਪਾਈ ।

ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਡੇਰੇ ਅੰਦਰ, ਅੱਲਾ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ।

ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਰੀ, ਦਿਨ ਚੜ੍ਹਦੇ ਨੂੰ, ਕੀਤੀ ਫੇਰ ਤਿਆਰੀ ।

ਗਿਰਦ ਬਗਿਰਦ ਫੌਜਾਂ ਜਾਵਣ, ਨਾਲ ਵਡੀ ਹੁਸ਼ਿਆਰੀ ।

ਦਿਨ ਤੇ ਰਾਤ ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦੇ, ਸਭੇ ਟੁਰਦੇ ਜਾਵਣ ।

ਜੰਗਲ ਦੇ ਵਿਚ ਰਾਤ ਗੁਜ਼ਾਰਣ, ਫਜ਼ਰੇ ਉਠ ਸਧਾਵਣ ।

ਇਕ ਦਿਨ ਇਨ੍ਹਾਂ ਜੰਗਲ ਅੰਦਰ, ਡੇਰਾ ਲਾਯਾ ਸਾਈਂ ।

ਅਚਨਚੇਤ ਗਜ਼ਬ ਦੀ ਕਿਧਰੇ, ਲਾਲ ਹਨੇਰੀ ਆਈ ।

ਪੱਥਰ ਗੋਲੇ ਢੀਮਾਂ ਵੱਜਣ, ਸ਼ੋਕਰ ਪਈ ਚੁਫੇਰੇ ।

ਨੱਸ ਗਿਆ ਸਭ ਲਸ਼ਕਰ ਜਵਾਲ ਦਿਓ ਦਾ, ਮਾਰੇ ਨਾਲ ਖੁਆਰੀ ।

ਚਾਰ ਜਣੇ ਅਕੱਠੇ ਹੋਕੇ, ਇਕ ਦਰ ਨੱਸੇ ਜਾਵਣ ।

ਅਗੇ ਖੁੰਦਰ ਨਜ਼ਰ ਪਈ ਇਕ, ਉਥੇ ਜਾਨ ਬਚਾਵਣ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਗਈ ਜਾਂ ਅੰਦਰ, ਅਗੇ ਗਾਰ ਪੁਰਾਣੀ ।

ਕਮਾਲ ਵਲੀ ਡਿਠਾ ਇਕ ਬੈਠਾ, ਅੰਦਰ ਯਾਦ ਰਬਾਨੀ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਪਛਾਤਾ ਉਸਨੂੰ, ਉਹੋ ਬਜ਼ੁਰਗ ਸਾਈਂ ।

ਪਹਿਲੇ ਦਿਨ ਜਿਸ ਨਾਗਨ ਪਾਸੋਂ, ਉਸਦੀ ਜਾਨ ਬਚਾਈ ।

ਵਲੀ ਕਿਹਾ, ਐ ਜੋਗਨ, ਤੂੰ ਅਜ ਕਿਥੋਂ ਕਾਬੂ ਆਈ ।

ਅਗੇ ਜੋ ਨਕਸ਼ ਦਿਤਾ ਸੀ ਤੈਨੂੰ, ਕਿਥੋਂ ਦੱਸ ਗਇਆ ਈ ।

ਜੋਗਨ ਆਖੇ, ਡੁੱਬ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਤਕਲੀਫ ਉਠਾਈ ।

ਅਜ ਬਚਾਓ ਜੀ, ਇਕ ਜਾਲਮ, ਮੇਰੇ ਮਗਰ ਪਿਆਈ ।

ਕਿਹਾ ਫਕੀਰ, ਬੁਲਾ ਕੇ ਉਸਨੂੰ, ਐ ਜਵਾਲ ਹਰਾਮੀ ।

ਕਿਉਂ ਤੂੰ ਏਸ ਵਿਚਾਰੀ ਤਾਈਂ, ਪਾਈ ਬੇਅਰਾਮੀ ।

ਦਿਓ ਕਿਹਾ, ਜੀ ਭੁਲ ਗਿਆ ਮੈਂ, ਬਖਸ਼ੋ ਐਬ ਗੁਨਾਹੀਂ ।

ਕਸਮ ਮੈਨੂੰ ਸੁਲੇਮਾਨ ਨਬੀ ਦੀ, ਨਾ ਛੋੜਾਂ ਉਸਤਾਈਂ ।

ਵਲੀ ਕਿਹਾ, ਐ ਦਿਓ, ਇਨਾਂ ਨੂੰ, ਵਤਨ ਪੁਚਾ ਸ਼ਤਾਬੀ ।

ਯਾਦ ਰੱਖੀਂ, ਏਹ ਰੰਜ ਹੋਈ, ਤੇ ਮਾਰੂ ਨਾਲ ਖਰਾਬੀ ।

ਤਾਂ ਉਸ ਦਿਓ ਉਹਨਾਂ ਚੌਹਾਂ ਨੂੰ, ਜਲਦੀ ਨਾਲ ਉਠਾਯਾ ।

ਰੂਮ ਵਲਾਇਤ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ, ਅਮਨ ਅਮਾਨ ਬਹਾਯਾ ।

ਘਰ ਜਾਣਾਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਕਾ ਔਰ ਅਕਦ ਹੋਣਾ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਔਰ ਦੋਨੋਂ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੀਓਂ ਕਾ ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਸੇ

ਖਬਰ ਹੋਈ ਵਿਚ ਸ਼ਹਿਰ ਤਮਾਮੀ, ਅਜ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦਾ ਆਯਾ ।

ਘਰ ਘਰ ਅੰਦਰ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਹੋਈਆਂ, ਅੱਲਾ ਦਰਦ ਗਵਾਯਾ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਮਿਲੇ ਜਾ ਆਪਣੇ, ਮਾਂ ਪਿਓ ਭਾਈਆਂ ਤਾਈਂ ।

ਸਈਆਂ ਦੇ ਵਿਚ ਰਲ ਕੇ ਬਹਿੰਦੇ, ਨਾਲ ਖੁਸ਼ੀ ਦਿਲ ਆਈਂ ।

ਰਲ ਮਿਲ ਅਮੀਰ ਵਜ਼ੀਰਾਂ, ਏਹ ਸਲਾਹ ਬਨਾਈ ।

ਚਾਹੀਏ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਇਸ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ ਨਾਲ ਵਿਆਹੀ ।

ਓੜਕ ਰਸਮ ਸ਼ਹਾਨਾ ਕਰਕੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਅਕਦ ਕਮਾਯਾ ।

ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਤੇ ਦਿਲ ਖੁਰਮ ਨੂੰ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਵਿਆਯਾ ।

ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਹਾਂ ਨਾਲ ਸ਼ਾਹਜ਼ਾਦੇ, ਫੇਰ ਨਿਕਾਹ ਪੜ੍ਹਾਯਾ ।

ਤਿੰਨਾਂ ਨੂੰ ਵਿਚ ਤਿੰਨਾਂ ਮਹਿਲਾਂ, ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਨਾਲ ਪੁਚਾਯਾ ।

ਦੇਖ ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼, ਰੱਬ ਸਿਦਕੋਂ, ਕਿਉਂਕਰ ਪਾਰ ਲੰਘਾਵੇ ।

ਰੰਜ ਲਗਾਵੈ, ਦੁਖ ਦੁਖਾਵੇ, ਓੜਕ ਆਸ ਪੁਜਾਵੇ ।

ਐਪਰ ਐਬੇ ਬੇਸਬਰਾਂ ਦਾ, ਕੁਝ ਨਾ ਚਲੇ ਤਵੱਕਲ ਰੱਬ ਦੀ ।

ਕੰਮ ਕਿਤੇ ਵਲ ਜਾਵੇ ।

ਇਨਸ਼ਾਅੱਲਾ ਉਹੋ ਬੰਦਾ, ਜਲਦ ਮੁਰਾਦਾਂ ਪਾਵੇ ।

ਬਸ ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼, ਹੁਣ ਇਥੋਂ, ਪੂਰੀ ਹੋਈ ਕਹਾਣੀ ।

ਕਿੱਸੇ ਦਿਲ ਖੁਰਸ਼ੈਦ ਰਹੇਗਾ, ਤੇਰੇ ਬਾਦ ਨਿਸ਼ਾਨੀ ।

(ਪਤਾ ਸ਼ਾਇਰ)

ਰਾਵੀ ਕੰਡੇ ਪਿੰਡ ਅਸਾਡਾ, ਦਾਓਦ ਸ਼ਹਿਰ ਪੁਰਾਣਾ ।

ਓਹੋ ਵਤਨ ਪਿਆਰਾ ਸਾਡਾ, ਓਹੋ ਦੇਸ ਟਿਕਾਣਾ ।

ਰਈਏ ਦੀ ਤਹਸੀਲ ਕਦੀਮੀ, ਜ਼ਿਲਾ ਸਿਆਲਕੋਟ ਕਹਾਵੇ ।

ਜੇ ਭੇਜੋ ਤੇ ਖਤ ਅਸਾਂ ਨੂੰ, ਇਸ ਪਤੇ ਪਰ ਆਵੇ ।

ਕਾਜੀ ਕੌਮ ਉਲਮਾਵਾਂ ਵਾਲੀ, ਮੋਆਜਜ਼ ਦੀ ਜਾਤੀ ।

ਕੰਮ ਕਰਾਂ ਮੈਂ ਰਾਜਾਂ ਵਾਲ, ਵਰਸਾਂ ਬਹੁਤ ਪੁਰਾਤੀ ।

ਨਾ ਮੈਂ ਆਲਮ ਸ਼ਾਇਰ ਸ਼ੇਅਰ ਬਨਾਵਣ ਵਾ ਸ਼ਾਇਰ ਬਣਨਾ ।

ਸੁਣ ਐ ਯਾਰਾ, ਨਾ ਕੰਮ ਸੁਖਾਲਾ, ਸ਼ੇਅਰ ਬਣਾਵਣ ।

ਮਰ ਖਪਾਵਣ, ਜਾਨ ਜਲਾਵਣ, ਹੁੰਦਾ ।

ਫਿਕਰ ਦਲੀਲਾਂ ਨਿਤ ਸਿਰੇ ਤੇ, ਭਾਰ ਉਠਾਵਣ ਹੁੰਦਾ ।

ਨਾ ਚੀਜ਼ ਨਕਾਰਾ ਆਜਜ਼ ਵਲ, ਨਹੀਂ ਕੁਝ ਮੈਨੂੰ ।

ਸ਼ਾਇਰ ਹਰਗਿਜ਼ ਨਹੀਂ ਲਿਆਵਣ, ਖਾਤਰ ਵਿਚ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ।

ਸ਼ਾਇਰ ਤੇ ਜਤ ਬੀਅ ਵਾਲੇ, ਸਾਰੇ ਯਾਦ ਰਬੇ ਨੂੰ ।

ਨਾਮ ਨਹੀਂ ਮਲੂਮ ਉਨਾਂ ਦੇ, ਨਾਮੈਂਨੂੰ ।

ਨਾ ਤੈ ਸ਼ਾਇਰ ਸ਼ੇਖ ਸ਼ਾਦੀ ਦੇ ਤਾਈਂ, ਚੰਗੇ ਜਾਣਣ ਸਾਰੇ ।

ਵਿਚ ਗੁਲਿਸਤਾਂ ਸ਼ੇਅਰ ਜਿਨਾਂ ਦੇ, ਲਾਲਾਂ ਵਾਂਗ ਖਲਾਰੇ ।

ਫਿਰ ਅਗੇ ਫਿਰਦੇ ਸੀ ਹੋਇਆ, ਸ਼ਾਹਨਾਂ ਦਾ ਬਾਨੀ ।

ਫਾਰਸੀ ਅੰਦਰ ਸ਼ੇਅਰ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ, ਬਹੁਤੇ ਅਜਬ ਲਾਸਾਨੀ ।

ਵਿ ਪੰਜਾਬੀ ਸ਼ਾਇਰ ਹੋਇਆ, ਵਾਰਸ ਸ਼ਾਹ ਸਿਆਣਾ ।

ਦੂਜਾ ਹਾਸ਼ਮ ਸ਼ਾਹ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਮਲ ਮਰਦ ਯਗਾਨਾ ।

ਅਮਾਮ ਬਖ਼ਸ਼ੀਸ਼ ਨਾਨਾ ਮੇਰਾ, ਅੰਦਰ ਪਸੀਆਂ ਸ਼ਵਾਲੇ ।

ਗੁਜ਼ਰ ਗਿਆ ਉਹ ਮੈਥੋਂ ਪਹਿਲੇ, ਡਿਠਾ ਨਹੀਂ ਸੰਭਾਲੇ ।

ਮੈਨੂੰ ਬਖ਼ਸ਼ ਖੁਦਾਵੰਦ ਸਾਈਆਂ, ਮੈਂ ਨਾਚੀਜ਼ ਗੁਨਾਹੀ ।

ਰਹੀਮ ਬਖ਼ਸ਼ ਨੂੰ ਇਤੋਂ ਉਥੋਂ, ਫਜ਼ਲਾਂ ਨਾਲ ਪੁਚਾਈ ।

ਇਤਿ :-

ਨਵਜੋਤ ਪ੍ਰਿੰਟਿੰਗ ਪਰੈਸ ਅਮ੍ਰਿਤਸਰ ਵਿਚ ਛਪਿਆ